

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

19. ČERVNA 2011

Z obsahu:

Tváří v tvář Bohu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
1. června 2011
- strana 2 -

Svatý Hilarius

Obránce pravé víry
a autor traktátu O Trojici
- strana 4 -

Lidská duše - obraz Trojice

Svatá Kateřina Sienská
- strana 5 -

Na prahu násilí

Stíny pronásledování
křesťanů už dopadají
na Evropu
- strana 6 -

Sebevraždy jako vážná hrozba

- strana 7 -

O svátcích, univerzitách a poutích

Církevní historik kardinál
W. Brandmüller
o roli církve
při budování Evropy
- strana 8 -

Antonio Gaudí

- strana 10 -

Svatá Eucharistie jako střed a srdce svátostí (dokončení)

Odilo Altmann OFM
- strana 11 -

Leandro Bassano (1557-1622): Nejsvětější Trojice, Galleria Borghese, Řím

Editorial

Kdo si někdy blíže prohlédl staroměstský orloj a věnoval pozornost také dolnímu terči, na jehož obvodu je celoroční každodenní kalendář, mohl si všimnout, že dnů napsaných červeným písmem, tedy zasvěcených svátků, bývalo mnohem více než dnes. Skoro se zdá, jako by v době vzniku orloje bylo svátků více než všedních dnů. Svátek ovšem tehdy znamenal něco mnohem více než dnes, to nebyl jen den, kdy nebylo třeba jít do práce, ale každý takový svátek měl pro všechny svou vlastní hlubokou duchovní náplň, která se významně dotýkala života lidí a povznášela je nad všednost. Mezi svátky byly vždy takové, na které se věřící velmi těšili, protože se při jejich slavení cítili obzvláště obdarováni a obšťastněni duchovní blízkostí samotného Boha nebo světce. Jestliže některé svátky jako by neměly podobnou přitažlivost, je to jen proto, že je nedokážeme docenit. Patří k nim nepochybně svátek Nejsvětější Trojice: představuje se nám v něm vznešené a přesahující tajemství, které nejsme nikdy schopni pochopit, před kterým se s úctou skláníme, ale ke kterému se těžko přibližujeme.

Ale Bůh nám chce být vždy blízko, každý jeho svátek je velkým radostným obdarováním, tím spíše svátek, ve kterém se nám představují všechny tři božské Osoby. Tato trojjednost se vymyká našim představám a nikdy by nám ani na mysl nevstoupila, kdyby nám sám Bůh neukázal tuto nejvyšší kvalitu své podstaty. Učinil tak proto, že bez tohoto poznání bychom neměli potuchy, s kým se stýkáme, a nedokázali bychom ani docenit a pochopit jeho nesmírné dary a milosti.

Především si musíme být vědomi, že jeho „trojjednost“ není jeho „výjimkou“, ale samou přirozeností Boha jako nejvyšší dokonalé, svrchované a nekonečné Bytosti, která ani nemůže být jiná než jedna ve třech Osobách. U Boha neexistuje ono pro nás typické rozdělení,

že něco jiného jsme a něco jiného konáme. U Boha bytí a konání je jedno a totéž. Bůh je tím, co koná, a koná to, co je. Velmi přesně to vystihuje ona Janova definice: Bůh je Lásky. To není pouhá metafora nebo symbol. Je to ta nejreálnější skutečnost a nejvýstižnější definice jeho podstaty. Milovat vyžaduje společenství milujícího a milovaného. Bůh, třebaže je jediný, žije i v sobě jen pro druhé: Otec pro Syna, Syn pro Otce a Duch pro Otce i Syna. Je to nekonečná výheň lásky, o které nemáme vůbec představu. Představa Boha jako osamělého starce je něco naprosto nesmyslného, Boha nesmírně urážejícího a i nám nesympatického a odcizujícího. Je to vlastně ona zkreslená představa, která stojí na začátku myšlenkového procesu vedoucího k ateismu.

Že Bůh není osamělý samotář, to nám zjevil vlastně již na samém počátku dějin, když dával bytí všemu jsoucnu a když stvoření člověka uvedl onou rozhodující a přímo ústavotvornou větou: *Učiníme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby*. Vystupuje zde nikoliv v jednotném, ale v množném čísle. To není něco, čemu říkáme plural majestaticus, něco jako vznešené vladařské My, zde promlouvá opravdu Bytost, která není samotář, nýbrž nejvyšší a nejsvětější společenství tří Osob. Proto také Písmo ihned dodává, že ani člověka nestvořil jako pouhého jedince, ale jako společenství, stvořil ho jako muže a ženu, aby byl také v tomto ohledu obrazem Boha, protože jedině ve společenství se může uskutečnit obraz toho, co je Bůh, který je Lásky. „Obraz“, který činí člověka podobným Bohu, jde tedy mnohem dále, než jen k daru „paměti, svobody a vůle“, kterých si právem tolik cení svatá Kateřina (str. 5), ale má se projevat současně také v oblasti vškerého konání a jednání, které je v Bohu zcela totožné s jeho bytím. Bůh nás učinil svým obrazem, abychom v tom všem byli jako On,

Dokončení na str. 13

Tváří v tvář Bohu

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 1. června 2011*

Drazí bratři a sestry, při četbě Starého zákona vystupuje nad všechny ostatní postava Mojžíše, právě jakožto člověka modlitby. Mojžíš je velký prorok a vůdce v době exodu, vykonával funkci prostředníka mezi Bohem a Izraelem a stal se pro lid nositelem Božích slov a příkázání, když ho vedl do svobody v zaslíbené zemi a učil Izraelity žít v poslušnosti a v důvěře vůči Bohu během dlouhého pobytu na poušti, ale, řekl bych, rovněž tím, že se modlil. Modlí se za faraona, když se Bůh pokouší ranami obrátit srdce Egypťanů (srov. Ex 8-10); žádá od Hospodina uzdravení sestry Marie postižené leprou (srov. Nm 12,9-13); přimlouvá se za lid, který se bouří vylekaný zprávou zvyčedáčů (srov. Nm 11,1-2), a když jedovatí hadi působí spoušť (srov. Nm 21,4-9); obrací se na Hospodina a reaguje protestem, když se břímě poslání stává příliš těžkým (srov. Nm 11,10-15); vidí Boha a mluví s ním tváří v tvář, jak se mluví s vlastním přítelem (srov. Ex 24,9-17; 33,7-23; 34,1-10.28-35).

Zdroj života

Také když lid pod Sinajem žádá Árona, aby zhotovil zlaté tele, Mojžíš prosí, příznačným způsobem plní svou funkci přimlouve. Epizodu líčí 32. kapitola knihy Exodus a paralelní vyprávění je v knize Deuteronomium v kapitole 9. A u této epizody bych se chtěl dnes zastavit, a to zvláště u Mojžíšovy modlitby, kterou nacházíme ve vyprávění v Exodu. Izraelský národ se nacházel na úpatí Siónu, zatímco Mojžíš čekal na dar desek Zákona a postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí (srov. Ex 24,18; Dt 9,9). Počet čtyřicet má symbolickou hodnotu a znamená plnost, zku-

šenost, zatímco postem naznačuje, že život přichází od Boha a On ho zachovává. Úkon jídla totiž zahrnuje přijímání potravy, která nás udržuje; proto půst, zřeknutí se pokrmu získává v tomto případě náboženský význam: je to způsob, jak naznačit, že člověk žije nejen chlebem, ale také každým slovem, které vychází z Božích úst (srov. Dt 8,3). Tím, že se Mojžíš postí, ukazuje, že čeká na dar Božího Zákona jako na pramen života: v něm Bůh zjevuje svou vůli a živí lidské srdce tím, že mu dává uzavřít smlouvu s Nejvyšším, který je zdrojem života a život sám.

Pokoušení na cestě víry

A zatímco Hospodin na hoře předává Mojžíšovi Zákon, u paty hory lid hřeší. Neschopní vydržet čekání a nepřítomnost prostředníka, žádají Izraelité Árona: „Udělej nám boha, který by nám krácel v čele, protože o Mojžíšovi, muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo.“ (Ex 32,10) Znaven cestou s neviditelným Bohem, nyní, když se ztratil také Mojžíš, prostředník, žádá lid hmatatelnou Hospodinovu přítomnost, které by se mohl dotýkat, a nachází ji v teleti, které Áron ulil z kovu, dostupného boha, kterým je možno manipulovat podle lidských představ. To je trvalé pokoušení na cestě víry: vyhnout se Božímu tajemství a sestrojít si pochopitelného boha, který odpovídá našim schémátům, našim projektům. To, co se událo u Siónu, ukazuje celou hloupost a iluzorní prázdnotu tohoto záměru, jak poznamenává ironicky žalm 106: „Zaměnili svou slávu za postavu býka, který žere trávu.“ (Ž 106,20) Proto Hospodin reaguje a nařizuje Mojžíšovi,

Dokončení na str. 12

Uvěřit v Lásku

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle**Bůh poslal svého Syna,
aby svět byl spasen.**

Úryvek z Janova evangelia tě vrací na významné noční setkání Spasitele s upřímným a statečným Nikodémem, který nepodlehł slepě většinovým názorům a postojům svého prostředí, ale důsledně jde za poznáním pravdy, kterou vytyčil u Pána, už když ho poprvé slyšel v jeruzalémském chrámě. Jeho upřímný zájem odměnil Pán tím, že mu rád v tomto důvěrném nočním rozhovoru odhalil i to, co není možno zjevit zástupcům. Kdykoliv využiješ Nikodémova příkladu, sám se přesvědčíš, jak sdílný a otevřený je Pán k těm, kdo ho vyhledávají, aby s ním vedli tichý a důvěrný rozjímavý rozhovor. Projevuješ přítom vřdy spolu s Nikodémem také bezvýhradnou víru, že Pán je tím, kdo přišel od Boha, aby ti zjevil, co ti nikdo jiný zjevit nemůže.

Ježíš totiž proto tak vítá tuto tvou připravenost a ochotu vycházející z víry, protože ona tě uschopňuje přijímat z jeho úst pravdy, které tak dalece překračují meze lidského poznání, že by bez jeho božského svědectví nikdy na lidskou mysl nevstoupily⁽¹⁾. Ale především je tato víra nezbytným předpokladem, abys dosáhl svého konečného cíle: věčného života. A to je velmi závažné, protože mimo věčný život tě nemůže potkat nic jiného než věčná záhuba.

V dnešní noční rozmluvě se znovu z Božích úst dovídáš, že Bůh není samotář, ale Společenství, které žije Láskou. Poprvé to hlasitě vyjevil Otec při Ježíšově křtu.⁽²⁾ Nyní to vyznává sám Syn, protože tak Bůh miloval svět... V obou případech Bůh tedy zjevuje jedno a totéž: svou podstatu, nekonečnou Lásku. Nejdříve odhaluje svou Lásku k Synovi, aby pak právě na nekonečné míře Lásky k vlastnímu Synu ukázal, jak velice miluje také člověka, když pro záchranu jeho věčného života vydává právě svého vlastního nejmilovanějšího Syna.

Bůh si nás zamiloval tak, jak miluje svého Syna, stejně nekonečnou Láskou, protože Bůh má jen jednu Lásku, která je Život, a ten Život je Bůh sám. Z tohoto Života, Božího Ducha, se musí člověk znovu narodit, aby spatřil Boží království⁽³⁾ – život věčný. Znovu se narodit znamená nic jiného než znovu získat ztracený život. Hledej u Pána často posilu pro tuto svou víru tím spíše, že žiješ mezi lidmi, kteří si převážně zamilovali jinou víru, víru v prázdné sliby tohoto světa. Vynakládají tolik úsilí, aby v něm měli všechno svoje potěšení, že jim představa

věčného života, tohoto nekonečného Božího daru, připadá úplně zbytečná, a dokonce nežádoucí. Ale jeho cena nezávisí na lidské poptávce, ale na Boží nabídce. A Ježíš tě přichází ujistit s veškerou naléhavostí, že na tom, aby člověk měl život věčný, Bohu nesmírně záleží. Cenu a hodnotu tohoto věčného života odvodí ze skutečnosti, že za ni Bůh dal svého jednorozrozeného Syna.

Ale kníže tohoto světa se snaží zamlžit a devalvovat Boží lásku a hodnotu věčného života tím, že lživě zkresluje, překrucuje a všemožně zastírá skutečnost, že Bůh nás miluje. Snaží se ti namluvit, jako by Boží přikázání, která jsou podmínkou pro dosažení věčného života, byla ve skutečnosti nesnesitelná a přímo nepřijatelná, jako by byla dílem bezcitného despoty. Jak tomu je doopravdy? Jak viděl Hospodina ten, který z jeho ruky přijímal Desatero? Jako Boha milosrdného a milostivého, shovívavého, velké lásky a věrnosti. Právem vyzývá žalmista: *Jeruzaléme, chval svého Boha, oznámil své slovo Jakubovi, své zákony a přikázání Izraeli, tak nejednal se žádným národem, nesdělil jim svá přikázání.*⁽⁴⁾ Jako břemeno a porobu je může vidět jen ten, kdo neuvěří, protože nechce vidět Lásku, která jen proto, že miluje člověka, vytyčuje mu svými přikázáními bezpečnou cestu, která spolehlivě vede k životu. Tato přikázání jsou dar téže Lásky, která ho přiměla, aby věčný život pro člověka vykoupil životem vlastního Syna, proto ho neušetril, ale za nás za všechny ho vydal. O co by Bůh mohl připravit či ochudit člověka, kterému všechno dal? Když nám prokázal tolik lásky svým nejdražším Darem, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní⁽⁵⁾?

Z toho můžeš usoudit, jak velikou bolestí je pro Boha a jakým neštěstím pro člověka, jestliže odmítá uvěřit. Ani Bůh tak milosrdný, shovívavý, velké lásky a věrnosti nemůže zachránit toho, kdo neuvěří a sám chce setrvat ve slepotě, neboť každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny⁽⁶⁾. Jak ho může Bůh zachránit, když se svou zatvřelostí uzavírá před největším Božím darem, z lásky darovaným Synem, který sestoupil z lůna Otcova až k člověku, nikoliv aby ho soudil, ale aby měl život věčný! To nikoliv Bůh odsuzuje zatvřelého, ale on sám se odsuzuje tím, že odmítá a odhazuje s Boží láskou i dar života. Kdo neuvěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozrozeného Božího Syna.

Pane Ježíši, je to lid tvrdě šije, ale odpusť naši vinu a přijmi nás za dědictví.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Mt 3,17;⁽³⁾ srov. Jan 3,3; ⁽⁴⁾ Ž 147,12.19-20;⁽⁵⁾ Řim 8,32; ⁽⁶⁾ Jan 3,20.

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 34,4b-6.8-9

Mojžíš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamenné desky. Tu sestoupil Hospodin v oblaku, Mojžíš se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. Potom Hospodin prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný!“ Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem našel u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdě šije, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. čtení – 2 Kor 13,11-13

Žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napominání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravujte se navzájem svatým políbením. Pozdravují vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

Evangelium – Jan 3,16-18

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo neuvěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozrozeného Syna Božího.“

Poselství Královny
míru Mirjaně

„Drahé děti! Zatímco vás zvou k modlitbě za ty, kteří nepoznali Boží lásku, – kdybyste se podívali do vašich srdcí, pochopili byste, že mluvím o mnohých z vás. S otevřeným srdcem se upřímně ptejte, zda chcete živého Boha, nebo zda Ho chcete odmítnout a žít po svém. Ohlédněte se kolem sebe, děti moje, a hleďte, kam jde svět, který si myslí, že může dělat všechno bez Otce, a který bloudí ve tmě pokušení. Já vám podávám světlo pravdy a Ducha Svatého. Podle Božího plánu jsem s vámi, abych vám pomohla, aby ve vašich srdcích zvítězil můj Syn, jeho Kříž a Vzkříšení. Jako Matka si přeji, modlím se za vaši jednotu s mým Synem a jeho působením. Jsem zde, rozhodněte se! Děkuji vám!“

Medžugorje 2. června 2011

Svatý Hilarius, biskup a učitel církve, se narodil v Poitiers v Akvitánii ve vznešené rodině kolem roku 315. Dostalo se mu vynikajícího filosofického vzdělání na bázi novoplatonismu. Jak později uvedl ve svém hlavním díle *O Trojici*, nenašel v pohanické filosofii dostatečnou odpověď na otázku, která ho trápila, a tou byl problém našeho osudu. Našel však odpověď v prologu sv. Jana, kde se dočetl, že Bůh sestoupil z nebe a dal těm, kteří ho přijali, moc stát se Božími dětmi.

Křest přijal až v dospělosti, oženil se a měl dceru Abru. Pro jeho přísný a horlivý život ho biskup přiřadil ke svému chrámu s určitým nižším svěcením. Když biskup zemřel, byl zvolen jeho nástupcem a snažil se žít podle programu: „Svatost bez vědění je užitečná jen sama pro sebe. Když se vyučuje, je třeba, aby věda užívala stravu slova a ctnost si posloužila ozdobou vědy.“ (*De Trinitate* VIII, 1) Jeho pověst přiměla sv. Martina, aby zanechal vojenské služby, vstoupil do jeho školy a přijal svěcení exorcisty (dříve nižší kněžské svěcení).

Svatého pastýře záhy donutily okolnosti, aby se dal do boje s arianismem, takže je pokládán za Atanáše Západu. Mnozí biskupové nepřijímali nauku nicejského koncilu, že Syn je jedné podstaty s Otcem, a dávali přednost tvrzení, že je mu pouze podobný. Konstans, syn Konstantinův, sdílel jejich ideje a chtěl je vnutit celému císařství pod hrozbou vyhnanství. Aby uhájil pravověrnost, svolal Hilarius r. 355 – pravděpodobně do Paříže – shromáždění, které exkomunikovalo Valenta a Ursacia, dva dvorní biskupy, kteří pronásledovali sv. Atanáše, a Saturnina, biskupa v Arles, který se podílel na jejich násilnostech. Protože Hilarius odmítl podporovat císařskou politiku ve věcech náboženských, byl poslán roku 356 do vyhnanství ve Frý-

Svatý Hilarius

Obránce pravé víry a autor traktátu *O Trojici*

gii. Většina galských biskupů, která zachovala pravověrnost, nechtěla dovolit, aby se na jeho stolec dostal nějaký vetřelec. Během celého vyhnanství spravoval Hilarius svou diecézi prostřednictvím listů. V Malé Asii nezůstával nečinný. Využil čas k sepsání svého hlavního díla *De Trinitate* (*O Trojici*), která má 12 knih. V tomto spisu vytvořil latinské teologické termíny, dosud známé jen v řečtině. Věnoval se pilně studiu a snažil se přivést bludaře k přijetí nauky koncilu. „Nepokládám za provinění,“ řekne později, „že jsem s nimi vedl rozhovory, a když to odmítali, vstupoval jsem do jejich domů v modlitbě a naději, že to přispěje k jejich dobru a pokoji, neboť takto otevírají jednu cestu k návratu ze svých omylů skrze lítost, návrat ke Kristu tím, že opustí antikrista.“ (*Adv. Constant.* 2) Stejná péče o smíření se projevuje v jeho spisu *De Synodis*, ve kterém také informoval galské biskupy o různých východních vyznáních.

Jeho vyhnanství trvalo už čtyři roky, když Konstans svolal do Rimini koncil pro Východ a do Seleucie pro Západ. Hilarius tam byl přijat s velkým nadšením a vyložil nicejskou víru, ale k jednotě nedošlo, protože mnozí biskupové neměli dobrou vůli. Po koncilu odešel Hilarius

do Konstantinopole, aby obdržel od Konstane povolení diskutovat veřejně se Saturninem, který byl příčinou jeho exilu, a aby se účastnil koncilu, který se konal v císařském městě, kde chtěl hájit pravověrnou víru na základě Písma svatého. Ale císař popuzený ariány, kteří se chtěli zbavit nepřijemného protivníka, ho poslal do Poitiers. Jeho odpůrci ho označili za rozsevače nesvornosti a buřiče na Východě.

V Poitiers byl triumfálně přijat. Jakmile se sv. Martin dověděl o jeho návratu, přijel ze svého pobytu na ostrově Gallinaria a pod vedením svého učitele založil v Ligugé nejstarší galský klášter a odtud působil, aby neutralizoval smutné násled-

ky hereze. Hilarius navštěvoval mnichy, žil podle jejich řehole a účastnil se jejich zpěvů. Byl prvním skladatelem západních hymnů se záměrem bojovat i touto poezií proti poezii ariánů.

Politická situace se radikálně změnila v květnu 360, kdy vojáci, kteří byli umístěni v Paříži, povolali za císaře Juliána. Hilarius toho využil k sjednocení provinčních synodů, utvrdil v pravověrnosti biskupy, kteří zůstali věrní, a obrátil se k těm, kteří z nevědomosti nebo ze strachu podepsali bludná nebo kompromitující prohlášení, jako bylo prohlášení koncilu v Rimini. Sesazení Saturnina v Arles a Paterna v Périgueux znamenalo ukončení hereze na Západě. Definitivní ránu znamenala smrt Konstane v roce 361. Biskupové z exilu byli povoláni zpět a rok nato sv. Atanáš mohl shromáždit v Alexandrii slavný „koncil vyznavačů“ a dovést s úspěchem dílo biskupa z Poitiers.

Sv. Hilarius spolu se sv. Eusebiem, biskupem z Vercelli, bojoval ještě dva roky s arianismem v Itálii a pokoušel se sesadit Auxencia v Miláně, kterého koncil v Paříži exkomunikoval. Ten se odvolal k císaři Valentinianovi a připojil dekrety z Rimini, které podepsalo mnoho biskupů, a obvinil své protivníky, že ruší náboženský pokoj. To na Valentiniana zapůsobilo, ponechal Auxencia na stolci a spokojil se s jeho dvojnásobným prohlášením víry, které učinil v přítomnosti deseti biskupů a jiných hodnostářů. Sv. Hilarius dostal příkaz opustit Milán. Napsal spis *Contra Auxentium*, aby demaskoval jeho pokrytectví a aby udržel pravověrnost mezi lidem.

Vrátil se do své diecéze, aby se věnoval svému studiu a komentářům žalmů, ale 1. 11. 367 ho zastihla smrt. Jeho ostatky zničili r. 1562 hugenoti. Roku 1851 ho Pius IX. prohlásil učitelem církve.

www.santiebeati.it
Překlad -lš-

MARIÁNSKÉ POUTI V LIBANONU

Mariánské poutní místo Harissa v Libanonu navštíví ročně 2 miliony poutníků, mezi nimi mnoho rodin a dětí i muslimů a 300 000 poutníků z Íránu. Toto poutní místo navštívil v roce 1997 i Jan Pavel II. Je to nejdůležitější mariánské poutní místo na Blízkém východě. Na rozdíl od většiny podobných poutních míst nedošlo v Harisse k mariánskému zjevení. Denně se zde slouží pět velkých mší, o nedělích a svátcích dvanáct. K tomu přistupují mše některých skupin. Harissa leží nedaleko Bejrútu a je z dálky viditelná díky bílé soše Panny Marie, která váží 15 tun a byla pořízena koncem 19. století. Libanon je skutečně „Zemí Matky Boží“. Maria je zárukou zaslíbené budoucnosti po těžké přítomnosti.

Kath-net

Lidská duše - obraz Trojice

Podle učení svatého Augustina a svatého Tomáše vidí Kateřina obraz Trojice vnořený do lidské osoby jako paměť, rozum a vůli. Ještě bližší je její vize Marie jako chrámu Trojice.

Život Trojice v lidské bytosti je život živého Boha nejdokonaleji uskutečněný v Marii, tvoru, který je nejvíce spojen s Otcem, Synem a Duchem Svatým, neboť Maria nás při křtu mateřsky ponořuje do Trojice a chce, aby v nás rostl božský život.

Ó nevýslovná lásko, protože celá Trojice souhlasila se stvořením člověka (*Učiňme člověka k našemu podobnosti* - Gn 1,26), dal jsi člověku podobu samotné Trojice, věčného božství ve třech mocnostech jeho duše, totiž paměti jako podoby Tebe, věčného Otce, který jakožto Otec udržuješ a zachováváš v sobě všechny věci; paměť, která uchovává všechno, co rozum o Tobě vidí, vnímá a poznává a má také účast na moudrosti tvého jediného Synáčka. Dal jsi mu konečně vůli, která se účastní sladké šlechetnosti Ducha Svatého, jehož vůle se vznášá plná tvé lásky.

Toto plodné moře, které Ty, věčná Trojice, mi dáváš poznat, je zrcadlo, které, když je ruka lásky drží před očima mé duše, představuje mne v Tobě, že jsem tvůj tvor. Ve světle tohoto zrcadla se mi představuješ a já Tě poznávám:

„Já jsem ono Slunce, věčný Bůh, z něhož vzešel Synáček a Duch Svatý... Moje moc není oddělena od své moudrosti (od Synáčka), ani teplo, oheň, Duch Svatý není oddělen ode Mne, ... Otce, ani od Synáčka, protože My jsme v sobě jedno a Duch Svatý vychází ze Mne a ze Synáčka a jsme jedno a to též Slunce.“

Ó nejvyšší dobroto, která z pouhé lásky jsi mě stvořila ke své podobě a podobenství, neřekla jsi „Budiž“, když jsi tvořila člověka, jak jsi to učinila u jiných tvorů, ale řekla jsi: „Učiňme člověka ke svému obrazu a podobenství,“ ó nevýslovná lásko, protože celá Trojice souhlasila, a dala jsi mu podobu Trojice věčného božství v mocnostech jeho duše.

A učinila jsi to, protože jsi chtěla, věčná Trojice, aby celý

člověk měl v Tobě účast. Proto jsi mu dal paměť, aby v ní podržel tvá dobrodiní, paměť, v níž má účast na tvé moci, věčný Otče; a dal jsi mu intelekt, aby poznával a viděl tvou dobrotu a měl účast na moudrosti tvého Synáčka; a dal jsi mu vůli, aby mohl milovat to, co intelekt vidí a poznává z tvé pravdy, a měl účast na šlechetnosti Ducha Svatého.

Člověk je harmonický celek uspořádaný podle celistvosti Boží moci, moudrosti a šlechetnosti v Trojici, protože ve stejném zvuku, jak jsou naladěny velké struny mocností duše, jsou naladěny malé struny citů a nástrojů těla. Všechny struny stvoření jsou ke chvále a slávě Boží Trojice a tím, kdo má na ně hrát a rozdechávat je, je člověk v harmonii s mocí, moudrostí a šlechetností stvořitelské Trojice.

Ó propasti, věčné Božství, hluboké moře! Co jiného jsi mi mohlo dát, než sebe sama? Ty jsi oheň, který stále plane a nestravuje se; Ty jsi oheň, který stravuje ve svém žáru všechnu sebelásku duše; Ty jsi oheň, který odnímá chlad; Ty osvěcuješ, tvým světlem jsem poznala pravdu. Ty jsi ono světlo nade všechna světla, které dává oku rozumu nadpřirozené světlo v takové hojnosti a dokonalosti, že ji ozařuješ světlem víry a v ní vidím, že moje duše má život a v tomto světle přijímá Tebe, světlo. Ve světle víry získávám moudrost v moudrosti Slova tvého Synáčka; ve světle víry jsem silná a vytrvalá; ve světle víry doufám; nedovoluje mi, abych sešla z cesty. Toto světlo mi ukazuje cestu, bez tohoto světla bych šla do temnot; a proto jsem Ti řekla, věčný Otče, abys mě osvěcoval světlem nejsvětější víry.

Toto světlo je opravdu moře, protože zavádí mou duši do Tebe, pokojného moře, věčná Trojice. Voda není rozbourěná, a proto nemám strach, neboť poznávám pravdu; je klidná a ukazuje mi skryté věci; hojnost světla víry utvrzuje duši v tom, čemu věří. Je to zrcadlo, podle kterého mi Ty, Trojice, dáváš poznání; když se dívám do tohoto zrcadla a držím je rukou lásky, představuje mne v Tobě, že jsem tvůj tvor, a Tebe ve mně, nejvyšší a nekonečné Dobro; Dobro nade všechna dobra, Dobro šťastné, nepochopitelné. Dobro nevýslovné, Krása nade všechny krásy, Moudrost nade všechnu moudrost. Ty jsi pokrm andělů, ohněm lásky ses daroval lidem! Jsi šat, který příkryvá každou nahotu, sytí vyhladovělé svou láskou. Jsi sladký beze vší hořkosti. Věčná Trojice, světlo, které jsi mi dala a s nímž jsem přijala svatou víru a poznala cestu velké dokonalosti, abych Ti sloužila se světlem a nikoliv s temnotami, buď mi zrcadlem dobrého svatého života a pozvedni mě

Sv. Kateřina Sienská

z ubohosti mého života. Nepoznávala jsem tvou pravdu, a proto jsem Tě nemilovala.

Proč jsem Tě nepoznala? Protože jsem Tě neviděla slavným světlem nejsvětější víry, protože mlha sebelásky zakrývala oko mého rozumu. A Ty, věčná Trojice, jsi světlem zaplašila temnoty. Kdy mohu dosáhnout tvé vysokosti a vzdávat Ti díky za tento nesmírný dar a velká dobrodiní, která jsi mi poskytla v nauce pravdy, kterou jsi mi dala? Ona je zvláštní milostí kromě jiných obecných, které dáváš všem tvorům. Chtěla jsi sestoupit k mé nouzi a nouzi jiných tvorů, kteří se v nás zrcadlí. Ty sama mi odpověz a vlij do mne milost, abych Ti za toto světlo vzdala díky. Oděj mě, věčná Pravdo, abych kráčela po této smrtelné cestě s pravou poslušností a se světlem nejsvětější víry, které znovu opájí mou duši.

Ó Maria, chráme Trojice! Maria, nositelko ohně, Maria, poskytovatelko milosrdenství, která zaséváš budoucnost! Maria, obnovitelko lidského pokolení, tím, že jsi dala tělo Slovu, znovu jsi vykoupila svět. Kristus ho vykoupil svým umučením a ty bolestí těla a duše.

Ó Maria, pokojné moře, Maria, dej nám mír, Maria, plodná zemi, ty jsi ta nová rostlina, z níž máme vonný květ jediného Božího Syna, protože do tebe, plodná zemi, bylo toto Slovo zaseto. Ty jsi půda, ty jsi rostlina. Maria, ty jsi nesla oheň skrytý pod popelem svého lidství.

Maria, nádobo pokory, v této nádobě je a hoří světlo pravého poznání, jímž ses povznesla nad sebe, a proto ses zalíbila věčnému Oci. Proto tě uchvátil a přitáhl k sobě jedinečnou láskou. Tímto světlem a ohněm své lásky a olejem své pokory sis naklonila Božství, aby přišlo k tobě, ačkoliv je nejdříve přitahovala horoucí láska, aby přišlo k nám.

Dnes jsi, Maria, knihou, ve které je zapsána moudrost věčného Otce. V tobě se zjevila síla a svoboda člověka. V tobě se

ukazuje lidská důstojnost, protože když patřím na tebe, vidím, že ruka Ducha Svatého do tebe vepsala Trojici, utvořila v tobě vtělené Slovo, jednorozeného Božího Synáčka, napsala nám moudrost Otce, to je samo Slovo, napsala nám moc, proto byl mocný, aby nám učinil velké tajemství a vepsal nám šlechtnost Ducha Svatého, že jen Boží milost a šlechtnost bylo skutečně takové tajemství.

Ó Maria, vidím toto Slovo v tobě samé, jak je v tobě, a přesto není oddělené od Otce, ano, jako slovo, které má člověk v mysli, a i když je sděluje druhým, neztrácí se, není odděleno od srdce. V tom se ukazuje důstojnost člověka, pro kterého Bůh vykonal tak velké věci.

V tobě, Maria, se projevuje všechna síla a svoboda člověka, protože po rozhodnutí tak veliké rady byl k tobě poslán anděl, aby ti oznámil božské rozhodnutí a hledal tvoji vůli, a nesestoupil do tvého lůna dříve, než jsi souhlasila s jeho vůlí. Čekal u dveří tvé vůle, abys otevřela tomu, který chtěl přijít k tobě. A nikdy by k tobě nepřišel, kdybys Mu neotevřela slovy: Hle, služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova (Lk 1,38)...

Maria, moje nejsladší láska, v tobě je vepsáno Slovo, od kterého máme nauku života. Ty jsi stůl, který nám prostírá tuto nauku. Vidím toto Slovo ihned, jak bylo vepsáno do tebe, nebylo však bez kříže a svatě touhy, ale ihned, jakmile bylo počato, byla Mu naroubována touha po smrti, po spáse člověka, pro něhož se vtělilo...

Maria, jsi pozeňaná mezi všemi ženami na věky věků: Božství se spojilo s naším lidstvem tak pevně, že už se od něho nikdy nemůže odloučit, ani smrtí, ani naší nevděčností.

www.preghiereagesuemaria.it/la%20ss%20trinita.htm
Autori Medioevali della SS Trinita

Překlad -Iš-

Na prahu násilí

*Stíny pronásledování křesťanů už dopadají na Evropu.
Příklady agrese vůči křesťanům*

Křesťané jsou nejvíce pronásledovanými věřícími ve světě vůbec. Toto konstatování napsal Benedikt XVI. v Římě diplomatům do kroniky. Již několik desetiletí to konstatují četné instituty a sdružení, jako např. *Společnost pro lidská práva* nebo *Evangelická aliance*. O Velikonocích a o Vánocích se objevují články, které křesťanům právě uprostřed sváteční nálady adresují něco vážného z jejich oblastí. Většinou jsou to případy v podobě mučednictví. Především v islámských zemích hrozí křesťanům četná nebezpečí. Ale i v našich zeměpisných šířkách se pronásledování zostřuje. Nejde jen o kříže ve veřejných prostorách. V Evropě jde především o dobrou pověst, o které svatý František Saleský praví, že je to nejdůležitější lidské dobro (tedy důležitější než zdraví). Ale jde i o tělesnou neporušenost.

Dva příklady. Jeden se stal ve Francii. Ve starém papežském městě Avignonu je organizována výstava pod názvem „Věřím v zázraky“. Na plakátech, které výstavu propagují, je fotografie Ukřižovaného ponořeného do nádoby s močí. Americký fotograf Andres Serrano nazývá fotografii „Piss Christ“⁽¹⁾. Plakát je součástí výstavy a má být projevem „svobody umění“. Výstavu spolufinancuje ministerstvo kultury v Paříži, které řídí tým z prezidentské buržoazní strany UMP a regionální rada socialistů. Podporuje ji firma Dior, Moët a Hennessy, které patří příteli prezidenta Sarkozyho Bernardu Arnaultovi. Loga těchto firem figurují na plakátu, nikoliv na fotografii. V USA a později i v Austrálii byla tato fotografie zakázána pro obsah, který „uráží Boha“. Vyvolala koncem 80. let prudké diskuse. Debatoval o ní i americký senát. Debata se po-

hybovala mezi rouháním a svobodou umění. Nakonec zvítězil zdravý rozum a fotografie byla zakázána.

Představte si, že by místo kříže byl do exkrementů ponořen Korán. Následovaly by demonstrace a výtržnosti. Zasáhla by i politika a výstava by byla zakázána.

Nyní se dal do pohybu odpor i u křesťanů. Na internetu vznikly stránky a hnutí pod titulem „Za čest Kříže“. Shromažďují podpisy proti profanaci Kristova obrazu a během několika dní shromáždily tisíce podpisů pod odpovídajícím manifestem. Ten žádá, aby fotografie byla zakázána a stažena, protože má „provokující a diskriminační charakter zaměřený proti křesťanům“. Později měly být staženy všechny brožury a plakáty a zastavena veřejná finanční podpora pro tuto výstavu (1 milion € ročně na dobu 10 let).

K výzvě se připojilo více než deset sdružení i necírkevní povahy. V průvodním dopise napsal Alain Escada, generální sekretář institutu *Civitas*, mezi jiným: „Milí přátelé, tentokrát zašli vůdci našeho národa příliš daleko. Je známo, že se zamlčuje, jak jsou profanovány křesťanské hřbitovy, a oficiálně jsou povolovány hudební skupiny, které jasně a otevřeně vyzývají k vyvraždění křesťanů. Ale že je tak hrozným způsobem profanován sám Kristus, to už přesahuje hranice únosnosti. Máme morální povinnost takové útoky na Boha odvrátit.“

Skutečnost je možno ověřit na četných internetových stránkách nebo přímo na stránkách výstavy www.collectionlambert.com. Rovněž avignonský arcibiskup Jean Pierre Cattenoz požadoval zákaz fotografie s tímto odůvodněním: „Vzhledem k odpornému způsobu, jakým je uražen obraz Krista na kříži, je mou povinností reagovat. Takové útoky

urážejí každého z nás a každý křesťan se cítí hluboce zasažen.“ Výzva na internetu končí slovy: „V jiných zemích by ohavná fotografie byla odstraněna akcí zasažených křesťanů a četných lidí, kteří se bouří pro takový skandál. Bůh se dívá na nejstarší Dceru Církve. Povstaňme, nikoliv s nenávistí, ale rozhodně.“ Nervy jsou napjaty. Dne 17. dubna neznámý pachatel rozbil dílo *Piss Christ* spolu s dalším obscénním dílem tohoto umělce. Podle Spiegelu to byl „nějaký fundamentalistický křesťan“. Výstava pokračuje.

Druhý případ se udál v Belgii: Arcibiskup André-Joseph Léonard, primas belgické katolické církve, byl počátkem dubna během diskuse na katolické univerzitě v Lovani cílem útoku čtyřmi dorty. Přítomná pořádková služba nijak nezasáhla. První dort zasáhl arcibiskupa do tváře již cestou na akci, další tři krátce po začátku akce. Jeden z členů skupiny odpovědné za tuto výtržnost odůvodnil útoky na arcibiskupa Léonarda jeho postoji k homosexualitě a potratům. Primas v obou případech zastává stanovisko katolické církve. Praktikovanou homosexualitu stejně jako potraty chápe jako činy proti přirozenému zákonu a Božímu řádu. Na biskupa házeli dorty již v listopadu loňského roku v bruselské katedrále během mše svaté.

Dva příklady, že laika netolerance už překračuje hladinu násilí. Především radikální homosexuálové, kteří se na veřejných akcích rádi prezentují jako oběti, snaží se veřejně urážet představitele katolické církve a stavět je na pranýř. Vrháči dortů byli praktikující homosexuálové.

Nový trend se snaží označit za homosexuála papeže Benedikta XVI. O to usiluje teolog David Berger. V interview pro magazín *Fresh* se přihlásil k homosexualitě a v rozhovoru s jiným teologem obviňuje papeže z homosexuálního jednání. Berger se odvolává na slova jedné novinářky, známé svou nenávistí vůči církvi, a ta zase na výpovědi „jednoho švýcar-

Sebevraždy jako vážná hrozba

ského gardisty a jiných lidí činů ve Vatikáně. "To je klasické schéma dezinformace, jaké používala sovětská tajná služba: odvolává se na konkrétní prameny, v tomto případě na švýcarského gardistu, aniž by další pramen byl jmenován, takže to není možné ověřit. Ale zní to jakoby věrohodně a tak se šíří chýry.

Takové zprávy, dříve šířené především z Východu, nesledují své potvrzení, nýbrž jde jim o podkopání věrohodnosti církve a očernění křesťanské víry. I to je forma pronásledování křesťanů: co se stalo v Belgii nebo ve Francii, může se stát i jinde. Zprávy šířící nenávist a pomluvy tomu připravují cestu. *Spiegel* má téměř v každém čísle pomluvu nějakého církevního představitele. V čísle 14 je kardinál Meisner označen za „božího hlídacího psa“, který se vzdálil od křesťanského lidu, který prý proti němu revoltuje. Jsou zde líčeny podrobnosti z biskupské konference, které rovněž není možno ověřit, které však kardinála označují za senilního a zapomnětlivého. Není vyloučeno, že si tak některý jeho spolubratr chce „splhnout“ u médií nebo přímo poškodit kardinála. Ověřit se to však nedá a je to pouhá manipulace.

Manipulace a dezinformace jsou v Evropě nejběžnější formy pronásledování křesťanů. Zatím ještě nenarážejí na hranice zákona a práva, ale ty jsou dosti pohyblivé a různě vykládané. Vidíme to na příkladu Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku v případě výroku o křížích. Teprve protesty mnoha politiků a křesťanů vedly k revizi rozsudku. Podle *Lisabonské smlouvy* čerpá Evropa „z kulturního, náboženského a humanistického dědictví Evropy“. Pro toto dědictví platí jeden symbol: kříž, a to již 1700 let, kdy jej Konstantin uschovil vstoupit do vládních salonů. Takových salonů, ve kterých je křesťanství chápáno vážně, je dnes pořádku. Dědictví však zůstalo a projevuje se nejen v sakrálních

Podle Světové zdravotnické organizace spáchá ročně sebevraždu 16 osob ze 100 000. To představuje jeden milion osob, tedy každých 40 sekund nový případ. Pokusů o sebevraždu je ročně asi 20 milionů, tedy každých 23 sekund. Sebevražd je tedy více než obětí válek a vražd.

Jsou to čísla dramatická a děsivá, málo známá, ukazatelé nesmírné sociální pohromy, jejíž příčiny jsou mnohoznačné: biologické, sociální, kulturní atd. Dva nejbohatší státy, Japonsko a Švédsko, se 24 a 14 případy na 100 000 osob dokazují, že důvodem k sebevraždě není chudoba.

Pokud jde o kulturní kořeny, je třeba pomyslet na Japonsko (Z jejich slovníku jsou na celém světě známá slova kamikadze a harakiri).

Podle SZO hlavní příčinou sebevražd jsou psychologické poruchy, zvláště deprese. Jak zdůraznil myslitel a psychoterapeut Viktor Frankl (1905–1997), hlavní motivací není rozkoš ani vůle po moci, nýbrž vůle být význam-

stavných, ale také v křížích ve třídách. Militantní ateisté s tím mají problém a někteří soudci Evropského soudu k nim patří. Ale německý Spolkový nejvyšší soud uznal, že kříž na stěně není v rozporu s lidskými právy a náboženskou svobodou. Kříž sám nezavazuje nikoho k víře, stát hájí jeho neutralitu tím, že historické dědictví respektuje, nikoliv tím, že je omezuje. Pojem osoba je odvozen z křesťanství, stejně jako lidská důstojnost a základy západní etiky. Byla by to kardinální ironie, kdyby jediný soud, který označil lidskou osobu za subjekt lidských práv, tento základ podkopal. To by vedlo ad absurdum, protože soud by pozbyl jakoukoliv věrohodnost. Tak to uznal ještě zavčas nejvyšší soud.

V Evropě to ještě není tak daleko jako v Pákistánu, kde zákon o rouhání podporuje a uzakoňuje islámskou zvěli. Známý je případ matky Asia Bibi. Na celém

světě se množí iniciativy za její osvobození. I klášter klauzurních sester v Toledu zahájil na tento úmysl modlitební kampaň. Abatyše matka Immaculata ve svém listě zdůraznila: „Sledujeme případ Asia Bibi a modlíme se za ni a za její rodinu, ale také za všechny, kteří museli zemřít, protože se zasazují za její záležitost. Máme radost, že se k této věci vyjádřil i Svätý otec. Modlíme se k Pánu, aby se s ní Asia Bibi mohla setkat. Modlíme se z celého srdce, aby jednou mohla obejmout svou rodinu.“

Co však může dát globální smysl životu a učinit snesitelným utrpení?

Je nepochybné, že víra v Boha je potěšující a uklidňující. Je sice pravda, že některé subjekty činí náboženství nervózními, ale tak je tomu v případě, kdy je náboženství nesprávně chápáno jako pouhý moralismus. Sekularizace však nečiní lidi klidnějšími, naopak, podle SZO psychické příčiny sebevražd proti 50. létům vzrostly o 60 %. Mezi prvními deseti zeměmi s nejvyšším počtem sebevražd je 8 bývalých komunistických zemí, kde se 50–70 let propagoval ateismus, který je zřejmě příčinou vyššího počtu sebevražd (spolu s dalšími činiteli). Primát má Bělorusko s 36 případy na 100 000, druhá až třetí je Litva a Rusko s 31 případy, čtvrtá Srí Lanka s 30, pátý Kazachstán s 27, šesté Maďarsko s 26, sedmé Japonsko s 24 a osmá Ukra-

jina s 23, deváté Slovinsko s 22 a desáté Lotyšsko s 20.

Naopak země s nejnižším ukazatelem jsou země s tradiční křesťanskou kulturou (s výjimkou těch, kde vzrostla sekularizace, jako jsou Rakousko a Francie). V Itálii připadá 6 sebevražd na 100 000 osob a je tak v této smutné klasifikace značně pozadu. Křesťanství učí, že lidský život je nejvyšší hodnota a sebevraždu pokládá za velmi závažnou.

Když uvážíme, že sebevražda je především aktem zoufalství, tedy ztráty veškeré naděje, pochopíme, proč národy vyznačující se vírou (nebo alespoň tradicí) se k sebevraždě uchylují méně. V době obtížných životních zkoušek může křesťan počítat s posilou a pomocí milujícího Boha. Bůh–Člověk, který dobrovolně zemřel na kříži, nabízí se jako výrazný příklad trpitele a jako druh v utrpení, nemoce, v zoufalství a depresi. On také učí, že utrpení přináší své pozitivní plody.

*Pramen: Avenire
Překlad -lš*

světě je jen jeden případ. Takových je mnoho, aniž se o nich ví, a většinou končí mučednickou smrtí.

Veškeré je mnoho, aniž se o nich ví, a většinou končí mučednickou smrtí.

V Evropě to vypadá zatím jinak. Zde je mučednickým kůlem pranýř veřejnosti. Od toho pranýře je však k tělesnému ohrožení jen malý krok. Pod etiketou antidiskriminačního zákona, který byl prosazen v Bruselu, mohou

být obviněni brzy i křesťané v Evropě. Je to případ majitele malého hotelu v Anglii, který odmítl pronajmout pokoj homosexuálnímu páru a byl za to odsouzen k pokutě, která ohrozila jeho existenci. Zde byl již překročen podle práva práh násilí. Také vražda biskupa Padovese v Turecku ukazuje, že protikřesťanská nálada vede snadno k násilí. I belgické dorty jsou signálem, že není daleko doba, kdy budou biskupové a křesťané pro svou víru a přesvědčení vystaveni násilí. Nevíme, co se může stát při papežské návštěvě v Německu. Je na čase vytvořit tlak jako ve Francii na vládu a média, aby ti, kteří jsou odpovědní za veřejné blaho, byli si vědomi nebezpečí, které hrozí státu, kde je potlačováno křesťanství a jeho podstata, směřující k vzájemnosti a smíření.

Der Fels 5/2011

⁽¹⁾ piss = vulgárně „chtát“

O svátcích, univerzitách a poutích

Tisícileté budování evropské kultury

Církevní historik kardinál Brandmüller o roli církve při budování Evropy

Prvořadým integračním faktorem při utváření Evropy bylo církevní kanonické právo. Souviselo s ním těsně církevní soudnictví, jehož instance vedly od místních soudů přes soudy metropolitní až k římským institucím Sacra Romana Rota nebo Apoštolská signatura, což byly nejvyšší instance papežských tribunálů. Protože byly nezávislé ve svých soudech na teritoriálních instancích, byly garantovány jen papežskou právní jistotou na místní a teritoriální úrovni. I když se k nim jmenovitě v pozdním středověku poji špatná pověst, že za peníze zde bylo možno dosáhnout všeho, měly papežské soudy autoritu a byly respektovány od Reykjavíku až po Katalánii.

* * *

Jako vynikající integrační faktor působily ekumenické koncily, které svolávali papežové nebo jejich legáti. Okolnost, že se středověká christianitas a světská oblast prostupovaly, vedla k tomu, že koncilů se účastnili i králové, i když bez hlasovacího práva, měli nicméně velký vliv. To znamenalo, že účastníci koncilu ze všech zemí se dlouho, i roky stýkali v jednom prostoru takřka denně. Nedá se vůbec docenit, co to znamenalo. Byla to intelektuální, kulturní a náboženská elita Evropy, která společnou účastí na koncilu vytvářela jedinečné fórum pro výměnu idejí, výdobytků, poznatků a zkušeností.

Tím způsobem, i když ne vždy všude stejnou měrou, byl ovlivňován jednotně rozvoj občanského života v celé Evropě.

* * *

Univerzita je pravoplatná dcera Církve. Když se v procesu, který probíhal chronologic-

ky a geograficky diferencovaně, sdružily školy, které vzdělávaly kleriky, notáře, resp. soudce a lékaře, vznikla koncem 12. století tzv. Studia generalia, nejdříve v Paříži a v Bologni. Zde to byl papež, který dal tomuto volně utvořenému svazku právního statut pod názvem „Universitas magistrorum et scholarium“ (Univerzita učitelů a žáků).

Po roce 1200 se začala šířit síť vysokých škol po celé Evropě: Bologna, Paříž, Oxford, Cambridge, Salamanca, Coimbra, Padova a Montpellier... Kolem roku 1300 bylo v Evropě 13 univerzit, koncem 14. století 28 (mezi nimi i Karlova v Praze, pozn. překl.) a kolem roku 1500 jich bylo 68.

Co mají tyto „sloupy studia“ společného s evropskou integrací? Tyto vysoké školy měly v podstatě stejnou strukturu, examina (obsah zkoušek) stejně jako obsahy výuky tvořilo křesťanské Zjevení a antická tradice. Akademické stupně platily všude. Každý magistr nebo doktor měl průkaz „licentia ubique docendi“ (licence učit všude). Tato licence se opírala o papežskou autoritu.

Tímto způsobem se vytvořila „celoevropská vrstva vzdělanců“, kteří byli formováni společnými obsahy, zkušenostmi a vzdělávacími zážitky, a ti ovlivnili nejen nižší školy, ale i biskup-

ské a knížecí kanceláře, kde měli velký vliv nebo i moc.

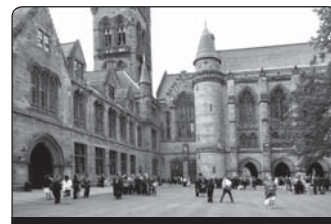
* * *

Když Konstantin prohlásil neděli za den pracovního klidu a účasti na bohoslužbách, vytvořil tak v celé říši a nakonec v celé nově utvořené Evropě jedinečný každodenní život s určitými strukturálními prvky. Totéž platilo o velkých svátcích a postních dnech, které kodifikoval papež Lev Veliký. Protože nejen všechny kupní a prodejní smlouvy, dohody a mírová ujednání, ale i soukromé dopisy byly datovány podle církevního kalendáře a jeho svátků, bylo i světské dění zařazeno do vztahu k dějinným spásy. Od 6. století se letopočet počítal od Kristova narození „Anno Domini“, „Anni Salutis“, „Anni Incarnationis Domini“ (Roku Páně, Roku spásy, Roku Vtělení Páně).

* * *

Jak kvetl od středověku obchod, bylo vidět na poutním putování, které ve velké míře podporovalo mobilitu ve společnosti a dostávalo podněty z církevní zbožnosti. Poutníky přitahovala nejen místa Ježíšova života, ale také hroby apoštolů a světců, v jejichž přímluvu věřící doufali.

Co to znamenalo? Nic víc a nic méně, než že tisíce věřících mužů i žen se nacházely

Boloňská univerzita byla založena roku 1088 a je nejstarší světovou univerzitou. Její důležitost spočívá převážně ve vlivu na právní kulturu Evropy díky studiu Římského práva.

ustavičně na cestách Evropou směrem k těmto místům. Přitom opouštěli svou vlast, překračovali hranice, učili se poznávat cizí země – nemluvě o vlastním duchovním prospěchu – a vrátili se domů plni dojmů, zážitků a poznatků.

Na těchto cestách nacházel poutník logisticky dobře vybavený systém pohostinství a také špitálů pro nemocné poutníky.

Sebepečet člověka, který chápal sebe a své bližní jako obraz Boha, jako součást stvoření a současně se cítil jako jeho správce, jako Boží partner, který se díval na osobu vybavenou svobodou také jako na osobu odpovědnou před Bohem, která se nachází na cestě ke svému cíli a ke svému naplnění – to všechno vytvářelo jeho životní pocit a jeho vztah ke světu a k bližnímu.

Je nesporné, že toto vědomí bylo rozdílné podle možností a okolností. Rovněž tak je jisté, že síly zla ani za těchto okolností jak u jedinců, tak ve společnosti nebyly spoutány. Ale právě vědomí viny a hříchu, možnost a nutnost obrácení a odpuštění byly nesporným kladem křesťanské společnosti. Chtít vysvětlit všechny výsledky vědy a umění bez tohoto kulturního kontextu a bez toho pozadí je nemožné. Spíše je z výsledků zřejmé, jak velká byla kulturně tvůrčí síla kontinentu, která formovala po staletí společný životní ideál a mravní normy.

Podle knihy

Licht und Schatten

Připravil -lš-

ČIŇSTÍ NOVOKŘTĚNCI

V katedrále v Xi Kai přijalo o Velikonocích křest 243 katechumenů. Je to plod intenzivní evangelizace, jak uvedl mluvčí biskupství Tian Jin. Průměrný věk této skupiny činí 32 let. Většina nově pokřtěných jsou absolventi škol a žijí ve městech.

NUNCIUS ODCHÁZÍ

Nuncius Svátého stolce v České republice arcibiskup Diego Causero mění místo působení. Vatikán ho posílá do Švýcarska, kde vystřídá Francesca Canaliniho, který odchází na odpočinek. Přesný termín nebyl dosud určen. *Kath-net*

Před oltářem

Miluji tě, jako mne miloval Otec

Bud'te dokonalí, jako je dokonalý můj nebeský Otec. (srov. Mt 5,48)

Moje dcero, dokonalost spočívá v Lásce, v tom, jak miluješ Boha, mého Otce, který je v nebi, a bližního, ale především s pokorou.

A jak je možno milovat Boha s pokorou?

V úplné podřízenosti našemu soudu a jeho dispozicím, tím, že se Mu obětuješ jako celopal, jako kadidlo, které se spaluje k jeho větší slávě, aniž by to svět věděl, aniž bys myslela na to, že se Mi tím zavděčíš; to znamená láskou zcela nezištnou.

Tím, že přijímáš s nejvyšší vděčností to málo i to mnoho, co představuje můj dar, tím, jak se ponižuješ při přijímání mé přízně; jak se raduješ, že jsi Mi podobná, když tebou všichni pohrdají.

Když si Mě bereš za vzor jako ukřižovaného, když z lásky kopíruješ moje umučení a prcháš před poctami. Když uznáváš milost, které ode Mne přijímáš, s pocitu naprosté duchovní chudoby, s vděčností a pokládáš se za nehodnou je přijímat.

Když Mě miluješ, protože jsem takový, jaký jsem, bez osobních zájmů, bez očekávání odplaty, když věříš, že si odplaty nezasloužíš.

Ale nikdy nepřestáváš důvěřovat v moji dobrotu a v mé zásluhy v jakékoliv situaci.

Když se pokládáš z celého srdce za nehodnou být v mých službách a když jsi svrchovaně šťastná, že tě snáším.

Když toužíš, aby ses ztrácela v mlze, abych Já zazářil, ztratila se, abych Já se zjevil, pokořuješ se, abych Já kraloval.

Přijímej se stejnou vděčností jak bolesti, tak radosti, opuštěnost i útěchu a raduj se jen z mé vůle přítomné i budoucí,

a to všechno z pouhé lásky, která se obětuje.

Vidíš tedy, v čem spočívá milovat Boha s pokorou? V nejvyšší dokonalosti, která přesto není pro tvora nemožná s mojí milostí.

I lidé se mají milovat s pokorou, moje dcero, skrývat oběti, které přinášíme nebo je pro ně přijímáme. Ať jen Bůh je jejich svědkem.

Tak máš milovat, posvěcovat se skrytě pro jejich prospěch, protože když se takto daruješ druhým s úmyslem, aby ses Mi zalíbila, miluješ také Mne a Já jsem předmětem tohoto vznešeného úkonu lásky očištěným mým napodobováním a mými zásluhami.

Kolik to obětí jsem přinesl pro své hříšné syny během svého života, které budou poznány až na věčnosti!

Duše posedlá láskou k pokorě Mi dokazuje pravdivost této lásky, když není egoistická a je schopná přinášet oběti pro druhé a darovat jim to, co přijala.

Když se tyto účinky v duši neobjevují, její láska je podezřelá, tedy není ještě příliš čistá ani pokročilá; protože v míře, jakou se rozrůstá plamen ohně vyvolaného mou láskou v duši, roste také láska k bližním a horoucí touha sdělovat jim přijatou milost za cenu utrpení.

Tak se miluje Bůh a bližní s pokorou; tímto způsobem se spěje k dokonalosti a stoupá k nebi.

Tak milovala Maria, váš vzor. Tak chceme, aby milovali všichni synové a dcery Kříže.

Amen.

Conchita Armida:

Před oltářem. Adorace č. 98

Překlad -lš-

Mládež propadá satanismu

Evangelia vyprávějí nejen o uzdravování, ale také o vyhánění zlých duchů. Ale to se jeví modernistickým kritikům jako mýty. A tak zatímco katoličtí teologové hovoří stále méně o peklu a Božím odpůrci, mladí lidé padají stále více do náruče satanismu.

Poplašné hlasy se ozvaly na papežském institutu Regina Apostolorum, kde byl seminář „Exorcismus a modlitba osvobození“. Díky internetu mají dnes mladí lidé snazší přístup k uctívání ďábla. Stále hlasitěji se volá po exorcismech. Jen v Paříži bylo nedávno během půl roku 1500 případů. Jeden katolický biskup referoval o tom, že v Sarajevu je tolik případů posedlosti, že to připomíná biblické zprávy.

Ale i to, co prožíváme v současné „osvícené“ společnosti, vyvolává hrůzu. Noviny přináší stále zprávy o rodinných vraždách, kdy rodiče vraždí své vlastní děti. Jak prohlásil odborník v této oblasti Carlo Climati, mravní relativismus (co platilo, už neplatí) otevírá cestu satanismu. Relativismus bourá tradiční hodnoty, které jsou vepsány v srdci člověka, a vytváří společnost, kde dobro je zlem a zlo dobrem. Mladí lidé jsou fascinováni iluzemi, že jsou zbaveni všech pout, a upadají do strašného otroctví.

Již svatá Hildegarda z Bingen (1098–1179), vizionářka a mystička, říkala, že konflikty na zemi mezi lidmi jsou obrazem toho, co se odehrává mimo zemi mezi velkými duchy. Když vidíme, co se děje v politice, v umění a ve vědě, musíme si na její vidění vzpomenout. Relativismus působí, že mladí lidé se ocitají ve strašném osamocení, chudobě kontaktů a těžkých rodinných poměrech. Domnívají se, že v okultismu najdou snadná řešení svých problémů. Pokládají to za hru. Některé druhy rockové hudby je možno označit za „dábelké“ a jsou mostem mezi mládeží a uctíváním ďábla.

Linda Kimballová, americká katolická publicistka, vzpomněla v jednom článku na slova Michaila Bakunina, druha Karla Marxe: „Náš boj neplatí věřícím lidem ani kléru. Bojujeme proti Bohu, abychom ho věřícím vyrvali.“ Satanská revolta je podle Kimballové bojem proti Trojici a podle Bakuninových slov bojem proti základům veškeré autority. Nespokojeni se sebou, společností a světem, stavějí mladí lidé pekelné energie proti „naději a změně“, za zničení všeho, co existuje. „O těchto věcech je třeba dnes hovořit, aby nikdo nemohl říct, že nebyl varován,“ říká jeden americký kazatel.

Christ von Morgen, květen 2011

Překlad -lš-

VÝHRADY VŮČI ISLÁMU

V Berlíně byl zveřejněn výsledek studie, podle které většina evropských zemí má vážné výhrady vůči islámu. Osm zemí paušálně soudí, že „islám je náboženství nesnášenlivosti“. S tvrzením, že islámský postoj k ženám odporuje našim hodnotám, souhlasí 80 % lidí.

UZDRAVEN NA PŘÍMLUVU PIA X.

Šéfredaktor *L'Osservatore Romano* Giovanni Maria Vian jako dvouletý chlapec onemocněl nebezpečnou formou záškrtu a hrozila mu smrt. Jeden španělský kněz doporučil rodičům v předvečer svatořečení Pia X., aby se obrátili na nového světce. Rodina se s tímto papežem cítila spojena, protože patřila k jeho krajanům. Poté, co španělský kněz celebroid mši svatou na hrobě Pia X., se chlapec uzdravil.

Kath-net

Antonio Gaudí

„Kostel je jediný obraz, který je hoden představit, co lid vytvořil. Náboženství je totiž to nejvyšší hnutí v člověku.“ To byl názor Antonia Gaudího, architekta baziliky Sagrada Familia v Barceloně. Při jejím svěcení v listopadu 2010 konstatoval Benedikt XVI.: „Věřím, že posvěcení tohoto chrámu Sagrada Familia v době, kdy se člověk snaží budovat svůj život za Božími zády, jako by mu už neměl co říct, je velmi významná událost. Gaudí nám ukazuje svým dílem, že Bůh je právě měřítko člověka.“

Antonio Gaudí přišel na svět r. 1852 v Reusu ve španělské provincii Tarragona jako páté dítě Franceska Gaudího Serra a Antonie Cornet Bertranové. Záhy ztratil všechny své bratry a sestry. Série těchto úmrtí vysvětluje vážnost, jakou se vyznačuje Gaudího charakter.

Z otcovy strany pochází Antonio z rodu kotlářů. Díval se v dílně svého otce na formování mědi a to mu zprostředkovalo schopnost „myslet trojrozměrně“. Od malička trpí revmatismem. Nemoc ho nutí, aby dlouhý čas trávil v samotě malého rodinného vlastnictví v Riudoms blízko Reus. Tam vnímají jeho oči světelné efekty Středozemního moře a čisté obrazy skal, zvířat a rostlin. Obdivuje přírodu jako velkou mistryni a učitelku.

Ve školním roce 1868–1869 se přestěhuje do Barcelony, aby nastoupil na vysokou školu architektury. Své studium financuje prací ve velkých kancelářích inženýrů a architektů. Účastňuje se také přednášek z filosofie, estetiky a dějin. Podle jeho názoru je úkolem umění dát se inspirovat řádem a postavami přírody – to jsou pravá díla Stvořitele. Z nich vyzařuje opravdová pravda a krása. Roku 1878 získává diplom architekta.

Pracuje pak pro jedno družstvo a poznává se s učitelkou, která vyučuje dělnické děti. Po dlouhém váhání začne mluvit o zásnubách. Mladá žena mu s politováním sdělí, že je již zasnoubená. Tu se mladý muž rozhodne, že se zcela zasvětil Pánu a povede celibátní život. Během

svého dlouhého života pečuje o svého otce a svou neteř, nemocného sirotka.

Devatenácté století bylo ve Španělsku obdobím velkých sociálních převratů. Vzmáhá se protináboženská horečka a církev je pronásledována. Joseph Bocabella, knihkupec a velký ctitel svatého Josefa, má záměr postavit Sva-

Chrám Sagrada Família

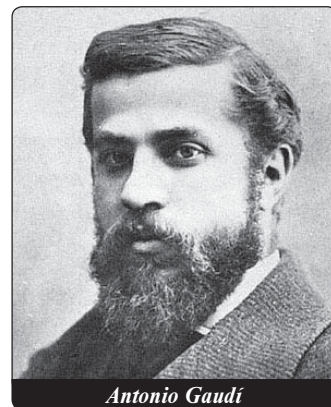
té rodině z Nazareta Boží dům. Na smír za hříchy svého století chce ukázat velké znamení lásky Boha a jeho jednorozenného vtěleného Syna.

Začnou práce, ale záhy dojde k názorovým neshodám mezi Bocabellou a jeho architektem,

ktej projekt vzdá. Tu má jedna Bocabellova teta v noci sen: vidí architekta, který vybuduje „Svatou rodinu“: mladého muže s modrými očima. Aniž by snu připisoval význam, vstoupí Joseph do kanceláře jednoho architekta. Tam stane před mladým mužem, jehož modrých očí se lekne. V Katalánii jsou totiž modré oči ojedinělé. Mladý architekt se jmenuje Gaudí.

Bocabellovy představy se orientují spíše směrem ke klasicistickému slohu. Ale ihned souhlasí s představou, kterou předloží Gaudí. V přesvědčení, že na stavebním místě to nepůjde bez obětí, vzdává se života renomaného architekta a soustřeďuje se na asketická cvičení. „Tento Boží dům je chrám smíru,“ vysvětluje. „To znamená: žije z obětí.“ V posteli r. 1883 se postí tak silně, že ho to málem stojí život.

Gaudí navrhuje Boží dům Svaté rodiny jako syntézu katolické nauky. Stvoření světa, práci člověka, přechod ze říše tmy do království světla, tajemství Kristova života, sedm svátostí Ducha Svatého, sedmero blahoslavenství, smrt, očistec, poslední soud, peklo, nebe, to všechno se má zde objevit. Asi 100 m dlouhá katedrála bude mít pět lodí a tři fasády. Na obrovském staveništi Sagrada Familia pečuje Gaudí o nádherné bratrství. Protože ještě neexistuje sociální pojištění, budou pracovníci zaměstnáni až do své smrti. Předběžně zařizuje architekt vzájemný pojišťovací systém. Každý platí malou část obnosu, aby bylo možno uhradit pracovníkům

Antonio Gaudí

něco v případě onemocnění. Dělníci ho tak milují, že ho nazývají otec, když o něm mluví, ale Gaudí se to nikdy nedověděl.

Jeho dobrota je příslovečná. Jednoho dne přijde na stavenišť tesař po noci strávené na oslavách. „Když to tělo vyžaduje, je to to první, co musíte udělat, dopřát mu odpočinek.“ „Ano, udělám to, až se večer vrátím domů.“ „Ne, musíte to udělat teď.“ A to se skutečně stane. Dobrota otce jde ruku v ruce s charakteristickou spravedlností. Když jeden z jeho zákazníků nechce zaplatit prošlé honoráře, předá to soudu. Vyhraje proces a věnuje peníze malému klášteři řeholních sester.

Gaudí musí také zápasit se slabostmi své povahy. Mluví o nich vždy ostrými slovy: „Pokud jde o můj temperament, mohu o něm mluvit jen tak, jak se věci mají. A lidé tím jistě trpí...“ A dodává: „Síla mojí vůle překonala mnoho překážek, ale něco ztroskotalo: změna mého temperamentu.“

Po předčasně smrti své mladé neteře v roce 1912 a svého otce Gaudí konstatuje: „Všechno mi bylo odňato. Nyní mi zbývá jen věnovat se zcela chrámu Svaté rodiny.“ Žije ve svém domě, ale v říjnu 1925 se přestěhuje na stavbu Sagrada Familia. Obléká se velmi chudě a žije se sušeným ovocem, kozím mlékem s citrony. Honorář putuje na stavbu baziliky. S počínající hospodářskou krizí se vydá na žebrotu, aby mohl vyplatit své dělníky – což mu připadá těžké. Jednoho dne mu nějaká žena dá 1 pesetu, minimální obnos, který ce-

SHAKESPEARE BYL KATOLÍK

Anglikánský arcibiskup Williams vyslovil přesvědčení, že William Shakespeare byl s největší pravděpodobností katolík. Žádný světec to ovšem nebyl. Většina lidí v té době byla v nějaké formě křesťany. Shakespearovým dílům není možno porozumět bez znalosti křesťanských pojmů odpuštění a milosti. Tento velký dramatik se zabýval velkými lidskými otázkami, které vyžadují základy víry.

Kath-net

lý šťastný vloží do pokladničky Božího domu.

Když staveniště navštíví infantka Izabela, objeví se Gaudí a královská garda ho jako chudě oblečeného muže odstrčí. Jeho spolupracovník prohlásí: „Jak jsou hloupi!“ – „Nikoliv, konají svou povinnost.“

Jednoho dne přijde rektor univerzity ze Salamanky, velký básník a agnostik Miguele de Unamuno. Před fasádou Narození Krista, která hýří křesťanskými symboly, se obrátí k architektovi: „Jak můžete vy, tak inteligentní muž, věřit takovým věcem!“ Gaudí nereaguje. Krátce nato začne vyzvánět Anděl Páně. Gaudí přerušil rozhovor, sejmě klobouk a začne se bez lidského studu modlit Angelus. Nakonec řekne: „Laus Deo! Přejí vám všem dobrou noc.“

Antonio se denně účastňuje mše svaté, prohlubuje četbu evangelia, aby se mohl při tvorbě postav, které zdobí budovu, inspirovat. Když vodí návštěvníky staveniště, jsou jeho výklady vynikající prezentací katolické nauky. Několik buddhistů a šintoistů, kteří přišli s Gaudím a budovou do styku, konvertovali do katolické církve.

Když opouštěl staveniště 7. června 1926 kolem 18. hodiny, porazila ho pouliční dráha. Odnesli ho jako žebračka do nemocnice sester Sv. Kříže, špitálu pro chudé. Přijal pomazání nemocných. Když se zjistila jeho identita, nabízely své služby lékařské špičky. Bylo pozdě, 10. června umírá Gaudí jako chudý, tak jak si to vždy přál. Jeho poslední slova: „Můj Bože, můj Bože!“

Při pohřbu panoval velký smutek, účastnily se ho světské i církevní autority i zcela obyčejní lidé. Byl uložen do krypty „svého“ kostela v kapli Panny Marie Karmelské. Probíhá proces jeho blahorečení.

*Výťah z Lettre
du 9. janvier 2011
Abbay Saint-Joseph de Clairval
Překlad -lš-*

Svatá Eucharistie jako střed a srdce svátostí (3)

EUCHARISTIE A POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Mohli bychom tyto svátosti nazvat „dvojčata“, podobně jako zpověď a Eucharistii.

„Pomazání nemocných“, kde je to jen možné, předchází „Pokrm na cestu“, svaté přijímání. Nikdy nepotřebujeme Spasitele tak naléhavě jako právě v tom rozhodujícím okamžiku, kdy nám hrozí smrt.

1. Ježíš přichází jako Spasitel

a) To je přímo jeho povolání. Tak byl ohlášen pastýřům: „Dnes se vám narodil Spasitel světa“ – přichází jako ten, kdo uzdravuje – tělesně i duševně.

b) Vidíme ho, jak se sklání k nemocným, chudým, umírajícím, zesnulým. Přichází při každé lidské nouzi. Dva zázraky ukazují, v čem chce být naším Vykupitelem: v zázraku s vínem a v zázraku s chlebem.

c) Jde mu především o duši. Proto slyšíme slova, která vyšla z jeho úst: „Odpouštějí se ti hříchy“ jakožto hlavní dar a nejvyšší doplnění, které následuje po uzdravení těla.

2. To se opakuje v dvojí svátosti – pomazání a pokrmu na cestu.

a) Jak čteme v Matoušově evangeliu, dává Pán učedníkům příkaz: „Uzdravujte nemocné.“ (Mt 10, 8) Markovo evangelium dále doplňuje: „Mazali také nemocné olejem a uzdravovali je.“ Učedníci mají tedy přicházet jako ti, kteří uzdravují v jeho jménu. Proto říká svatý Jakub: „Je-li někdo z vás nemocný, ať zavolá starší obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně.“ (Jak 5,14)

b) To je obsah liturgického textu svátosti. Poukazuje se na tělesné uzdravení a blízkost smrti je naznačena, protože to je předpokladem pro přijetí svátosti: blízkost smrti! To již mnoho nemocných potěšilo a vyvolalo u nich ochotu přijmout tuto svátost, na kterou dříve nahlíželi, jako by ona přivolávala smrt.

c) Nemocnému, který je při smyslech a je schopen přijímat, podává se svaté přijímání jako „pokrm na cestu“. V mnoha případech je to také „pokrm na cestu“ do dalších let života. V Eucharistii přichází tentýž Pán,

kteří léčil v Kafarnaum. Mazání olejem se uděluje ve jménu toho, který je Život a k jehož nohám ukládali nemocné a ochrnuté, aby byli uzdraveni. Ježíš rozdával obojí: uzdravení duše v odpuštění hříchů i uzdravení těla.

Z toho plyne závěr: Není důvod bát se této dvojí svátosti pomazání a Eucharistie, protože obě chtějí zprostředkovat život a zdraví duše i těla. Otálení by však mohlo znamenat, že nemocný nebude při smyslech a nebude moci přijmout „pokrm na cestu“.

3. Přesto je svaté pomazání svátost, která směřuje k věčnosti.

a) Vhodný okamžik k přijetí svatého pomazání nadchází, když se věřící začíná dostávat do nebezpečí smrti pro nemoc nebo pro stáří. Pro věřící i jejich příbuzné je situace vážná. Před jejich zrakem stojí možnost, často i pravděpodobnost, abychom neřekli přímo jistota smrti. Ježíše je třeba očekávat také jako Soudce „posledního soudu“ tohoto člověka.

b) Ale Ježíš sám osobně zmírňuje tento strach nemocného svou přítomností ve Svátosti olátní, ve svatém přijímání. Nyní není Soudcem, nýbrž Vykupitelem, Spasitelem v plném slova smyslu. Tím více, že v modlitbách při svatém pomazání je také uvedeno vědomí jeho přítomnosti v nemocném a prosba o nový život.

c) Pomazání je také symbolem přípravy k zápasu. Ale On sám, Vítěz nad hříchem a smrtí, bojuje za nás. Nemáme důvod ke strachu. On, který svým vítězstvím spoutal demony, je vítězem i nad těmi, kteří by mě v této rozhodující hodině chtěli ohrožovat.

*Dienst am Glauben 2/2011
Překlad -lš-*

6 000 KM A 35 000 ZDRÁVAS MARIA

Běžec na dlouhé tratě a praktikující katolík dosáhl mety, kterou si sám vytyčil. Američan Josef Gaborsky přijímal prosby o modlitbu od jiných lidí a modlil se za ně růženec během své trati dlouhé 6 000 km. Ti se opět modlili za něho. Běh zahájil 20. ledna v Oceanside v Kalifornii a ukončil v Long Point ve státě New York. „Je to nepopsatelný pocit,“ řekl novinářům. „Kdybych dokázal to, co jsem udělal v tomto běhu, rozšířit na celý svůj život, byl by můj život skutečným úspěchem.“

NEVYDAŘENÁ SOCHA

Nová 8 m vysoká socha Jana Pavla II. před římským nádražím Termini vyvolala u Římanů značnou nevoli. Připomíná spíše krabici na konzervy. Starosta uvažuje o referendu, které má rozhodnout o osudu tohoto nezdařeného památníku. Průzkum veřejného mínění mluví o 92 % odmítavých postojů.

Kath-net

TVÁŘÍ V TVÁŘ BOHU - pokračování ze str. 2

aby z hory sestoupil, a zjevuje, co lid právě dělá, a končí těmito slovy: „Nebraň mi, ať vzplane můj hněv proti nim, ať je vyhubím; z tebe však udělám veliký národ.“ (Ex 32,10) Podobně jako s Abrahámem ve věci Sodomy a Gomory také nyní Bůh zjevuje Mojžíšovi, co hodlá udělat, jako by nechtěl jednat bez jeho souhlasu (srov. Am 3,7). Praví: „Nebraň mi, ať vzplane můj hněv.“ Ve skutečnosti toto „Nebraň mi, ať vzplane můj hněv“ je řečeno právě proto, aby Mojžíš zasáhl a žádal Hospodina, aby to nedělal, a zjevuje se tak, že Boží touhou je vždy záchrana. Jako dvě města v době Abrahámově, jejich potrestání a zničení, jímž Bůh projevuje svůj hněv jakožto odmítnutí zla a naznačuje tihu spáchaného hříchu; současně žádost přímiluvce se snaží ukázat Hospodinovu vůli k odpuštění. To je Boží spása, která zahrnuje milosrdenství, ale současně tak vyhláší pravdu o hříchu, o existujícím zlu, takže hříšník, který to uzná a odmítne vlastní zlo, může dosáhnout od Boha odpuštění a přetvoření. Přímiluvná modlitba tak propůjčuje účinnost božskému milosrdenství uvnitř zkažené skutečnosti hříšného člověka, vyjadřuje se prosbou modlící se osoby a zpřítomňuje se jejím prostřednictvím tam, kde je zapotřebí spásy.

Milosrdenství a pravda se potkávají

Mojžíšova modlitba se zaměřuje na Hospodinovu věrnost a milost. Odvolává se nejdříve na dějiny vykoupení, které Bůh zahájil východem Izraele z Egypta, pak připomíná staré zaslíbení dané Otcům. Hospodin zajistil záchranu, když vysvobodil svůj národ z egyptského otroctví; proč by nyní - žádá Mojžíš - „měli Egypťané říkat: »Do zkázy je vyvedl, aby je povraždil v horách, aby je vyhubil z povrchu ze

mě«?“ (Ex 32,12) Započaté dílo spásy musí být dokončeno; kdyby Bůh dal svému lidu zahynout, mohlo by to být vysvětlováno jako znamení Boží neschopnosti dovést záměr spásy do konce. To Bůh nemůže dovolit: On je dobrý Pán, který zachraňuje, garant života, je Bohem milosrdenství a odpuštění, osvobození z hříchu, který zabíjí. A tak Mojžíš apeluje na Boha proti vnějšímu rozsudku na vnitřní Boží život. Nyní však dokazuje Mojžíš Hospodinovi, že jestliže jeho vyvolení zahynou, i když jsou hříšní, mohl by se jevit jako neschopný zvítězit nad hříchem. A to se nesmí stát. Mojžíš měl s Bohem konkrétní zkušenost, jak zachraňuje, byl poslán jako prostředník Božího vysvobození, a nyní se svou modlitbou stává tlumočnickem dvojího znepokojení. Dělá si starosti o osud svého lidu, ale současně mu jde také o čest, která přísluší Hospodinovi, o pravdivost jeho jména. Přímiluvce totiž chce, aby izraelský národ byl zachráněn, protože je to stádo, které mu bylo svěřeno, ale také protože v této záchraně se zjevuje pravá skutečnost o Bohu. Láska k bratřím a láska k Bohu se v modlitbě přímiluvce prostupují, jsou neoddelitelné. Mojžíš, přímiluvce, je člověk v napětí mezi dvěma láskami, které se v modlitbě překrývají v jediné touze po dobru.

Předobraz ukřižovaného Prosebníka

Pak Mojžíš apeluje na Boží věrnost a připomíná mu zaslíbení: „Rozpomeň se na Abraháma, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: »Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu a zdědí ji navěky.«“ (Ex 32,13) Mojžíš připomíná základní dějiny počátků, Otců lidu a jejich zcela nezasloužené vyvolení,

v němž měl iniciativu jen Bůh. Přijali zaslíbení nikoliv pro svoje zásluhy, ale ze svobodného Božího rozhodnutí a z jeho lásky (srov. Dt 10,15). A nyní Mojžíš žádá Hospodina, aby pokračoval věrně v dějinách vyvolení a spásy a odpustil svému lidu. Přímiluvce se nezabývá obviněními z hříchu svého lidu, nevypočítává domnělé zásluhy ani lidu, ani svoje, ale apeluje na Boží dobrou vůli: na Boha svobodného, na tu lásku, která nepřestává hledat toho, kdo se vzdálil, která zůstává vždy věrná sobě samému a nabízí hříšníkovi možnost vrátit se k Němu a stát se skrze odpuštění spravedlivým a schopným zůstat věrný. Mojžíš žádá od Boha, aby se projevil jakožto silnější než hřích a než smrt a svou modlitbou provokuje takový Boží projev. Prostředník života, přímiluvce, se solidarizuje s lidem, touží pouze po spáse, po které touží sám Bůh, zřídá se vyhlídky stát se novým lidem vděčným Hospodinovi. Větu, kterou mu Bůh odpověděl, „že ho učiní velkým národem“, Boží přítel ani nebere na vědomí, ale naopak je ochoten přijmout na sebe nejen vinu svého lidu, ale také všechny její důsledky. Když se po rozbití zlatého telete vrátí na horu žádat o novou spásu pro Izrael, řekne Hospodinovi: „Můžeš ještě smažat jejich hřích? Jestliže ne, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš!“ (v. 32) Modlitbou, která touží po Boží touze, vstupuje přímiluvce stále hlouběji do poznání Boha a jeho milosrdenství a stává se schopným lásky, která dosahuje až k naprostému daru sebe sama. V Mojžíšovi, který stojí na vrcholu hory tváří v tvář Bohu a stává se přímiluvcem za svůj lid a obětuje sám sebe - „vymaž mě“ - viděli církevní Otcové předobraz Krista, který na vrcholu kříže stojí reálně před Bohem nejen jako přítel, ale jako Boží Syn. Nejen se obě-

tuje - „vymaž mě“ - ale s proboděným srdcem se dává vymazat, stává se, jak říká sám svatý Pavel, hříchem, nese na sobě naše hříchy, aby nás spasil; jeho přímiluva je nejen solidaritou, ale ztotožněním s námi: všechny nás nese ve svém těle. A tak celý jeho život člověka a Božího Syna je křikem Božího srdce. Je to odpuštění, ale odpuštění, které přetváří a obnovuje.

Ztotožnit se s Ježíšem Kristem

Myslím, že o této skutečnosti musíme rozjimat. Kristus stojí před Boží tváří a prosí za mne. Jeho modlitba na kříži je současná pro všechny lidi, současná pro mne. Prosí za mne, trpěl a trpí za mne, ztotožnil se se mnou tím, že přijal naše tělo a lidskou duši. Zve nás, abychom vstoupili do této identity, stali se s ním jedno tělo a jedna duše, protože z vrcholu kříže nepřinesl nové zákony, kamenné desky, ale přinesl sám sebe, své tělo a svou krev jako novou smlouvu. Tak nás činí pokrevnými příbuznými, s ním jedno tělo, s ním totožné. Zve nás, abychom vstoupili do tohoto ztotožnění, byli s ním sjednoceni v naší touze být s ním jedno tělo, jedna duše. Prosme Pána, aby nás toto ztotožnění přetvořilo, obnovilo, protože odpuštění je obnovou, je přetvořením.

Chtěl bych uzavřít tuto katechezi slovy apoštola Pavla k římským křesťanům: „Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přímilovává se za nás. Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?... ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata... ani vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,33-35.38.39)

Bollettino Vaticano

1. června 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

který je Lásky. To je jediný způsob, jak oslavovat Boha: ukazovat svým bytím i konáním, jaký je Bůh. Ze všech tvorů ho nejvíce oslavují ti, kteří jsou mu nejpodobnější, kteří jsou schopni také uvědoměle odzrcadlovat samu jeho podstatu, a to je také základem jejich blaženosti: touto podobností splývají se samým Bohem.

Paměť, rozum a vůle má i ďábel, ale stal se z vlastního rozhodnutí Bohu nejpodobnější, protože lásku zaměnil za nenávisť. Proto ve své antilásce nemůže nezavídat člověka a vymyslel si na něho tu nejpodlejší lest, když ho přesvědčil: „Bůh tě oklamal. Zaříd se podle svého, a budeš sám jako Bůh.“ Zrada lásky je trvalý Satanův program: vyloučit z člověka a lidského soužití to nejpodstatnější, vlastní smysl toho, proč byl stvořen a proč mohl přijmout existenci, naučit ho, aby nežil láskou a z lásky a nebyl podoben Bohu, aby zradil a zapřel svůj smysl a svou podstatu. To je také osud zavrženého: spatřit tvář v tvář Bohu, že se zcela minul svým cílem, že se vůbec nepodobá tomu, k čemu byl stvořen, že je úplným opakem svého nejsvětějšího Vzoru, a že tedy vůbec nemůže existovat někde v jeho blízkosti, kde se projevuje tento diametrální rozdíl, katastrofální a nekonečná nesrovnalost.

Bůh se nevzdal svého záměru a poslal svého Syna mezi nás jako jednoho z nás, aby nás vrátil Otci, aby obnovil naši podobu s Ním. Přišel nám osobně zdůraznit, jaký je jeho záměr a smysl naší existence. Proto je pro nás tak důležité a nevyhnutelné ono jeho první a největší přikázání a druhé podobné jemu: bez lásky se všechno míjí svým cílem. Čeho se tedy může nadít společnost, která z ďáblova vniknutí svým programem absolutizovaného sobectví deformuje člověka k naprosté nepodobnosti s Bohem? Rozjmejme o tom o slavnosti Společenství Lásky, které je naším jediným obrazem, naším původem i naším cílem.

-/š-

U sestry Marie Bernardy, která se kdysi jako Bernadeta Soubirousová v Massabielské jeskyni modlila před tváří Panny Marie růženec, obdivovaly její spolusestry něco, co samy nedokázaly nikdy napodobit. Byl to způsob, jakým dělala znamení svatého kříže. Naučila se tomu od Paní, která se spolu s chudou pastýřkou modlila právě jen znamení svatého kříže a Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému. Žádného z tvorů se tato modlitba osobně tak nedotýká jako Panny Marie. Ona je tou, která jako dcera Otce, matka Syna a snoubenka Ducha Svatého s těmito třemi Osobami vstoupila do nejtěsnějšího příbuzenského vztahu. Nic jí není vznešenějšího než toto svaté příbuzenství, nic nevyslovuje s větší úctou, než jejich nejsvětější Jména.

Znamení kříže je vlastně po „Otče náš“ druhá modlitba, které nás naučil sám Ježíš, když uložil svým učedníkům, aby všichni křtili „ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“. Každé opakování této modlitby je tedy také připomínkou a nejstručnější obnovou onoho klíčového zasvěcení, které nás zařadilo mezi Boží děti. Tuto modlitbu doprovázíme vnějším znamením, jako bychom na svou hrud' vpišovali znamení kříže, aby bylo všem zřejmé, že komu patříme a čími jsme svědky. Je to ono znamení, skrze které nám celá Nejsvětější Trojice zjevila svůj obraz, svou lásku. Jak vyjadřuje jedna liturgická modlitba před svatým přijímáním, Pán Ježíš „z vůle Otce a ve spolupráci s Duchem Svatým skrze svou smrt na kříži vrátil světu život“. Ve znamení kříže, v tomto nejkratším úkonu zbožnosti, je tedy obsažen nejen velký obsah, ale současně i závažný program: V něm prohlašujeme, že všechno naše konání se má dít z vůle Otce a k slávě nejvyšší Trojice.

Při vstupu do chrámu se toto výsostné znamení spojené s kropením svěcenou vodou stává také úkonem vnitřní očisty, a tím

i malým exorcismem, aby, jak říká jiná liturgická přípravná modlitba ke mši svaté, byla „zapuzena ďábelská pokušení“ a abychom mohli „sloužit Pánu bez poskvrny duše i těla“.

Co by asi řekly sestry z Nevers našemu znamení kříže? Byly by také uchváceny, nebo spíše pohoršeny? Uvědomujeme si vůbec, co to znamená říct: „Ve jmé-

Na slovíčko

nu Otce i Syna i Ducha Svatého“? Není to jedna z modliteb, kterou vykonáváme sice nejčastěji, ale někdy také s největší neobalostí, která může hraničit s porušením druhého Božího přikázání, a to nejen pokud jde o ono vnější gesto, které bývá jakousi troskou kříže, ale i pokud jde o vnitřní uvědomění a opravdovost? Jen si představme, že by někdo prohlásil: „Všechno to, co teď řeknu a udělám, budu dělat v tvém jménu.“ Necítili bychom dokonce povinnost ve vlastním zájmu se proti tomu ohradit jako proti troufalosti?

Mluvit nebo jednat v něčím jménu znamená dělat přesně to, co je jeho záměr a jeho vůle, co od nás právem očekává. Jestliže od nás někdo přijme, abychom jednali v jeho jménu, je to z jeho strany jistě projev velké důvěry. To, co vyslovujeme při znamení kříže nejednou s rutinní povrchností, vyžaduje od nás ve skutečnosti odpovědnou a uvědomělou usebranost. Ten, kdo si zvykne před vykonáním znamení kříže skutečně stanout tváří v tvář Nejsvětější Trojici, disponuje se k tomu, aby ho tato Boží přítomnost provázela i při všem dalším konání a spolu s odpovědností může počítat s tím, že ho také provází milost Ducha Svatého.

To všechno platí významně pro první znamení kříže po raném probuzení, které je vlastně velkým závazkem, že všim dnešním jednáním a konáním chceme rozmnožovat a šířit Boží slávu, a je současně vyslo-

ním souhlasu, aby nejvyšší moudrý Bůh všechno, co jsme a co máme, použil k tomu, aby byl co největší měrou oslaven. Ten, komu se takto bezvýhradně odovzdáváme, nikdy za námi ve velkodušnosti nezaostane.

Kde jinde než od obnovy znamení kříže začíná naše osobní obnova a s ní dále obnova Církve a dále obnova světa. Tento zdánlivě malý úkon víry má ve svých důsledcích hluboce sociální charakter. Společnost lidí stvořených podle Božího obrazu může skutečně prosperovat jen potud, pokud její členové tímto obrazem skutečně jsou. Na všech negativních jevech současné společnosti je podepsán hluboce zakořeněný egoismus, tedy obraz a podoba Božího nepřítele. I na ryze světských a materialistických základech postavený systém se bez duchovních hodnot ocitne nakonec v krizi, se kterou si nebudě vědět rady. Sobecká motivace může stimulovat hromadění hmotných statků, ale není s to vytvořit základnu pro nezbytnou míru odpovědnosti a solidarity, které žádná jiná opatření nemožnou nahradit.

Co to znamená pro společnost, jednat ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, přiblížil nám výmluvně stavitel chrámu ke cti nejvýznamnějšího lidského společenství, Antonio Gaudí. Oslavoval Boha nejen tím, že budoval dům Boží tak, aby každý jeho kámen zpíval hymnus k jeho slávě, ale také tím, jak budoval kolem sebe duchovní chrám, když sloužil všem, kteří sloužili jemu. To bylo pro něho stejně důležité jako stavba chrámu. Sobecká hrabivost a závistivá konkurence nevede k prosperitě. Prosperovat můžeme podle svatého Petra jen tehdy, „když se máme navzájem vroucně rádi a navzájem si pomáháme podle míry Božích darů.“ K tomu jsme byli stvořeni. S tímto vědomím začínejme každý den ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Staň se.

-/š-

Pondělí 20. 6. 2011: 6:05 Octava dies (628. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Elektronická kazatelna **7:00** Věčná řeka **7:55** Přijeme si... **8:15** Skanzen Řepora **8:35** P.S. **9:00** Pro vita mundi (134. díl): Josef Vlček (1. díl) **9:35** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **10:05** Labyrintem víry **10:30** Noekreace aneb Vandrování (92. díl) **10:40** Léta letí k andělům (25. díl): P. Jan Hanák **11:00** Trnavská brána: Folklorní soubor Gymnik [P] **11:10** Frano z Malesie **11:35** Atlas Charity: Ludgeřovice (Chráněné dílny) **11:40** Sedmihlášky **11:45** Felicjanek **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert pro všechny [P] **13:05** Čteme z křesťanských periodik **13:10** František Peňáz **13:40** Octava dies (628. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Není dobrodruh jako dobrodruh **14:20** Polabský lužní les **14:35** Svatá Kateřina Sienská **15:00** Bez hábitu (31. díl): Chemin Neuf (9. díl) [P] **16:00** H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:15** Moja planéta: Život **16:20** GOODwillBOY VI. (12. díl) **17:00** NOeparáda (126. díl) [L] **17:50** Exit 316 (42. díl): Naděje [P] **18:10** Město Leopoldov [P] **18:25** Sedmihlášky **18:30** O Mlsálkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka [P] **18:40** Kapka v moři [P] **19:10** Zabetónovaný v Bohu **19:20** Přijeme si... **19:40** H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **20:00** Zápas o Boha: 20 rokov v službe diecéze **20:25** Přírodní zákraky Evropy (5. díl): Významné přírodní parky Evropy **21:20** Na koberečku (108. díl) **21:30** Ze života farností: Strážnice [P] **21:50** Čteme z křesťanských periodik **22:00** Noční univerzita: Bylo mu jich líto - sr. Veronika Barátová **23:10** Moja planéta: Láska **23:20** Institut Bearzi v Udine **23:30** Octava dies (628. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Noemova pošta 2011: červen **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 21. 6. 2011: 6:05 H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě - Plesné (SHF 2009) **7:25** Don Bosco: světec, který skákal salta **8:00** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián **8:40** Dekor struktur **9:00** Mikroregion Třemšín (2. díl) **9:10** Není dobrodruh jako dobrodruh **9:20** Atlas Charity: Frýdek - Místek (Charitní ošetřovatelská a pečovatelská služba) **9:25** Angola - země afrického snu **9:45** Diecéze brněnská dnes **10:00** Octava dies (628. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: Bylo mu jich líto - sr. Veronika Barátová **11:40** Sedmihlášky **11:45** O Mlsálkovi (17. díl): Mlsálek a automatická pračka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (47. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** ENERGY GLOBE: Světová ocenění trvale udržitelných projektů **13:25** Věčná řeka **14:20** Otazníky na téma: Sexuální výchova na školách **15:55** H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:05** Přijeme si... **16:25** Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang [P] **16:50** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku [P] **17:00** Ekoauto (18. díl) **17:15** Léta letí k andělům (25. díl): P. Jan Hanák **17:35** Ve jménu Ježíše (24. díl): Hrdina Roland **18:00** Noeland (21. díl) **18:25** Sedmihlášky **18:30** O Mlsálkovi (18. díl): Mlsálek se s rodiči chystá na cestu [P] **18:40** Zvířecí instinkty (2. díl) **19:10** Noekreace aneb Vandrování (92. díl) **19:20** Atlas Charity: Frýdek - Místek (Charitní ošetřovatelská a pečovatelská služba) **19:25** Čas **19:30** Trnavská brána: Folklorní soubor Gymnik **19:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2011 [P] **20:00** Misie na živo: P. Jan Koczy [L] **21:05** Abrahám (3. díl) [P] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2011 **22:00** Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem (2. díl): O velmi hmotných objektech **22:40** Skanzen Řepora **23:00** Není dobrodruh jako dobrodruh **23:10** P.S. **23:35** Přijeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Klapka s... (25. díl): Miroslavem Šolcem **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 22. 6. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2011 **6:20** Bez hábitu (31. díl): Chemin Neuf (9. díl) **7:20** Noekreace aneb Vandrování (92. díl) **7:30** Ze života farností: Strážnice **7:50** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta

8:15 Zabetónovaný v Bohu **8:25** Čteme z křesťanských periodik **8:30** Youth Alive [P] **8:45** Město Leopoldov **9:00** Na koberečku (108. díl) **9:10** Abrahám (3. díl) **9:45** Hlubinami vesmíru s prof. Zdeňkem Stuchlíkem (2. díl): O velmi hmotných objektech **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přírodní zákraky Evropy (5. díl): Významné přírodní parky Evropy **13:00** Kapka v moři **13:30** Čteme z křesťanských periodik **13:40** P.S. **14:05** Diecéze brněnská dnes **14:15** Labyrintem víry **14:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2011 **14:55** U Pastýře: hostem Rudolf Zahradník **16:00** NOeparáda (126. díl) **16:50** Exit 316 (42. díl): Naděje **17:05** V posteli chit-chat (13. díl) [P] **18:00** Octava dies (628. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** OVCE.sk: Bez kožušeka [P] **18:35** Sedmihlášky **18:40** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (45. díl) **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** BET LECHEM - vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádrapa, SDB [P] **20:15** Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman [P] **21:15** Frano z Malesie **21:45** H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **22:00** Stalinoва kariéra (2/5): Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2. díl) [P] **22:30** František Peňáz **22:55** Čteme z křesťanských periodik **23:00** Větrák **23:05** Noekreace aneb Vandrování (92. díl) **23:15** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:45** Polabský lužní les **0:05** H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:15** Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě - Plesné (SHF 2009) **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 23. 6. 2011: 6:05 H2Onews (131. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Kapka v moři **6:45** Čteme z křesťanských periodik **6:50** BET LECHEM - vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádrapa, SDB **7:05** Platinové písničky (47. díl): Dechovka **7:35** Není dobrodruh jako dobrodruh **7:45** Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang **8:10** Jak potkávat svět (3. díl) **9:10** Svatá Kateřina Sienská **9:35** Trnavská brána: Folklorní soubor Gymnik **9:55** Otazníky na téma: Sexuální výchova na školách **11:25** Přijeme si... **11:45** OVCE.sk: Bez kožušeka **11:50** Sedmihlášky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě - Plesné (SHF 2009) **13:15** Institut Bearzi v Udine **13:30** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:00** Přírodní zákraky Evropy (5. díl): Významné přírodní parky Evropy **14:55** Noeland (21. díl) **15:20** Sedmihlášky **15:25** Noekreace aneb Vandrování (92. díl) **15:35** Skanzen Řepora **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 6. 2011 **16:15** Misie na živo: P. Jan Koczy **17:15** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián **18:00** OVCE.sk: Zatajovaný kamarád [P] **18:05** Věčná řeka **19:00** Mše svatá ze Slavnosti Těla a Krve Páně [L] **21:35** Laičtí misionáři v IQUITOS [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2011 [P] **22:20** P.S. [P] **22:45** Přijeme si... **23:05** Attilova méta [P] **23:15** V posteli chit-chat (13. díl) **0:10** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2011 **0:25** Angola - země afrického snu **0:45** Diecéze brněnská dnes **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 24. 6. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2011 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (92. díl) **6:30** NOeparáda (126. díl) **7:20** Polabský lužní les **7:35** Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman **8:35** Město Leopoldov **8:55** Na koberečku (108. díl) **9:05** Čekání **10:25** Přírodní zákraky Evropy (5. díl): Významné přírodní parky Evropy **11:20** František Peňáz **11:45** OVCE.sk: Zatajovaný kamarád **11:50** Sedmihlášky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:25** Ve jménu Ježíše (24. díl): Hrdina Roland **12:50** Attilova méta **13:00** BET LECHEM - vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádrapa, SDB **13:20** ENERGY GLOBE: Světová ocenění trvale udržitelných projektů **14:05** Koncert pro všechny **15:05** Ze života farností: Strážnice **15:25** Kapka v moři **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2011 **16:15** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **16:40** Abrahám (3. díl) **17:15** Pro vita mundi (139. díl): Nejstarší oratorián **18:00** Youth Alive **18:15** Větrák **18:20** Mikroregion Třemšín (4. díl) [P] **18:30** OVCE.sk: Biele

Na četná přání našich čtenářů se vracíme k uveřejňování programu TV NOE v PLNÉM ZNĚNÍ a omlouváme se za drobné písmo, ke kterému jsme přistoupili z toho důvodu, aby program nezabíral více než jednu stranu.

Redakce Světla

ovce [P] **18:35** Sedmihlášky **18:40** V posteli chit-chat (13. díl) **19:30** Exit 316 (42. díl): Naděje **19:45** H2Onews (132. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] **20:00** Kulatý stůl: Astronomie a současnost [L] **21:30** Město Leopoldov **21:45** Na koberečku (108. díl) **22:00** Nedělní čtení: 13. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přijeme si... **22:50** Misie na živo: P. Jan Koczy **23:50** H2Onews (132. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:05** Věčná řeka **1:00** Stalinoва kariéra (2/5): Rusko od Romanovců ke Stalinovi (2. díl) **1:30** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 25. 6. 2011: 6:05 H2Onews (132. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** P.S. **6:40** Misie na živo: P. Jan Koczy **7:40** Frano z Malesie **8:05** BET LECHEM - vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádrapa, SDB **8:20** Diecéze brněnská dnes **8:30** Ve jménu Ježíše (25. díl): Křesťanská Evropa [P] **8:55** Noeland (21. díl) **9:20** Sedmihlášky **9:25** Zvířecí instinkty (2. díl) **10:00** NOeparáda (126. díl) **10:50** V posteli chit-chat (13. díl) **11:40** Exit 316 (42. díl): Naděje **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 23. 6. 2011 **12:25** Nedělní čtení: 13. neděle v mezidobí **12:55** Přijeme si... **13:15** Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang **13:40** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (45. díl) **14:45** Není dobrodruh jako dobrodruh **14:55** Atlas Charity: Frýdek-Místek (Denní centrum sv. Josefa pro psychicky nemocné) **15:00** Tučín **15:15** Platinové písničky (47. díl): Dechovka **15:45** Institut Bearzi v Udine **16:00** H2Onews (132. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Pro vita mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová **16:55** Trnavská brána: Folklorní soubor Gymnik **17:05** Abba, Otče **17:30** Laičtí misionáři v IQUITOS **18:00** A to myslíte vážně? **18:30** OVCE.sk: Biele ovce **18:35** Sedmihlášky **18:40** Abrahám (3. díl) **19:15** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku **19:25** Nedělní čtení: 13. neděle v mezidobí **20:00** Cesta k andělům (54. díl): Bronislav Matulík [P] **20:50** Já nevím **22:00** Labyrintem víry **22:25** Transport **23:00** Bez hábitu (31. díl): Chemin Neuf (9. díl) **0:05** Koncert pro všechny **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 26. 6. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 13. neděle v mezidobí **6:45** Attilova méta **6:55** Na koberečku (108. díl) **7:05** H2Onews (132. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **7:15** U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (11. díl): Výtvarné umění a moravský folklór **8:05** Youth Alive **8:20** Přijeme si... **8:40** Ze života farností: Strážnice **9:00** Kapka v moři **9:30** Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang **10:00** Léta letí k andělům (36. díl): David Eben **10:30** Mše svatá z kněžského svěcení v Ostravě [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:05** Platinové písničky (48. díl): Dechovka [P] **13:40** Cesta k andělům (54. díl): Bronislav Matulík **14:30** Atlas Charity: Frýdek-Místek (Denní centrum sv. Josefa pro psychicky nemocné) **14:35** Čteme z křesťanských periodik [P] **14:40** Noční univerzita: Služba v manželství - PhDr. Josef Zeman **15:40** Ekoauto (18. díl) **16:00** Exit 316 (42. díl): Naděje **16:15** Zvířecí instinkty (3. díl) [P] **16:45** Noekreace aneb Vandrování (93. díl) [P] **16:55** Sedmihlášky [P] **17:00** Noeland (42. díl) **17:30** Ve jménu Ježíše (25. díl): Křesťanská Evropa **18:00** Večer chval [L] **19:15** BET LECHEM - vnitřní domov (18. díl): P. Jaromír Zádrapa, SDB **19:30** Čteme z křesťanských periodik **19:35** Přijeme si... [P] **20:00** Labyrintem víry [P] **20:30** Octava dies (629. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **21:00** Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) [P] **22:15** Abrahám (3. díl) **22:50** Mikroregion Třemšín (4. díl) **23:00** Nedělní čtení: 13. neděle v mezidobí **23:30** Attilova méta **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:45** Velká laboratoř pro život - Italská nemocnice v Damašku **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

SVATÁ HORA U PŘIBRAMI ČERVENEC 2011

2. 7. Korunovace (vigilie) – zpívané latinské chorální nešpory v 18.00 hod. (nácvič v 17.30)

• modlitba růžence v 19.00 hod., mše svatá v 19.30 hod., po ní světelný průvod • koncert cyklu „Hudba v nezvyklých souvislostech“ ve 21.00 hod. – barokní hudba pro mezzosoprán a smyčce, Atlantis collegium.

3. 7. Korunovace – mše svatě v 7.30, 9.00 hod. (hlavní mše svatá, oslavuje P. Adolf Pintř, gen. vikář Českobudějovické diecéze; následuje průvod), 11.00 a 15.30 hod. • nešpory v 16.15 hod. • možnost získání plnomocných odpustků • při mši sv. v 9.00 hod. zazní *Orgelsolomesse* J. G. Zechnera.

5. 7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje – mše svatě v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hod.

16. 7. Památka Panny Marie Karmelské – hudba při mši svatě v 17.00 hod.: skladby pro zobcovou flétnu, klarinet a varhany.

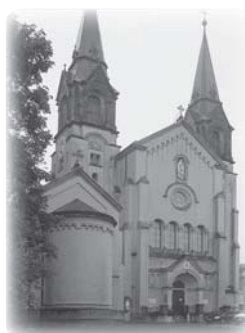
17. 7. Nejsvětějšího Vykupitele, titulární slavnost Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů) – hudba při mši svatě v 9.00 hod.: mešní proprium od K. Brízy.

22. 7. Památka sv. Marie Magdaleny – mše svatá v 17.00 hod. se koná v krápníkové kapli.

1. 8. Sv. Alfonse, slavnost zakladatele Kongregace redemptoristů – mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 hod.

25. 7. – 29. 7. Exerciće pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů, pastorační asistenty – P. Angelo Scarano, cena 1510 Kč.

V letních měsících se v bazilice **Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově** v okrese Děčín uskuteční **5. ROČNÍK MEZINÁRODNÍHO VARHANNÍHO FESTIVALU**. Špičkoví varhaníci se představí posluchačům festivalu „Varhanní duchovní hudba ve Filipově / Geistliche Orgelmusik in Filippisdorf“. **Koncerty se konají každou červencovou a srpnovou neděli vždy od 14.00 hodin.** Festival probíhá od **3. 7. do 28. 8. 2011**. Při devíti koncertech vystoupí varhaníci z Čech, Německa a Polska. Kromě hudby uslyší návštěvníci i české a německé duchovní slovo. **Přehled koncertů:** 3. 7. 2011 – Jaroslav Tůma, varhany (ČR) • 10. 7. 2011 – Martin Kaiser, varhany (ČR); Miroslav Smrčka, trubka (ČR) • 17. 7. 2011 – Gedymin Grubba, varhany (PL) • 24. 7. 2011 – Jan Doležel, varhany (ČR); Jan Vitinger, trubka (ČR) • 31. 7. 2011 – Daniela Kosinová-Valtová, varhany (ČR) • 7. 8. 2011 – Gerd Brandler, varhany (SRN) • 14. 8. 2011 – Gabriela Vránová (recitace); Jiří Chlum, varhany (ČR) • 21. 8. 2011 – Wieland Meinhold, varhany (SRN) • 28. 8. 2011 – Markéta Mátlová, soprán (ČR); Aleš Bárta, varhany (ČR). Další podrobnosti k festivalu sdělí: Jiří Chlum, varhaník v bazilice ve Filipově a předseda Arte Musica, o.s. Kontakt: GSM 602 933 144, e-mail: chlum.varhany@tiscali.cz.

Výstava ČESKÉ A MORAVSKÉ SYNAGOGY je do 9. července 2011 přístupná v **ambitu Lorety v Rumburku**. Výstava vznikla před pěti lety při příležitosti 100. výročí založení Židovského muzea v Praze. Fotografická dokumentační výstava s českými, anglickými a německými doprovodnými texty přibližuje 24 synagog na území ČR. Téměř tři desítky výstavních panelů byly připraveny ve spolupráci českých center a Židovského muzea v Praze. V rumburské Loretě je výstava fotografií přístupná **do 9. 7. 2011 od úterý do soboty mezi 10.00 až 17.00 hod.** Pořádá ji Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk. Vstupné je 30 a 15 Kč.

Liturgická čtení

Neděle 19. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Ex 34,4b–6.8–9

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ...*chvályhodný a svrchovaný velebený navěky.*

2. čt.: 2 Kor 13,11–13

Ev.: Jan 3,16–18

Slovo na den: Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna.

Pondělí 20. 6. – ferie

1. čt.: Gn 12,1–9

Ž 33(32),12–13.18–19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 7,1–5

Slovo na den: Nesuďte.

Úterý 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: Gn 13,2.5–18

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

Ev.: Mt 7,6.12–14

Slovo na den: Nedávejte svaté věci psům.

Středa 22. 6. – nez. pam.

sv. Paulína Nolánského nebo

sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: Gn 15,1–12.17–18

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvy. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,15–20

Slovo na den: Dobré ovoce.

Čtvrtek 23. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Dt 8,2–3.14b–16a

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 10,16–17

Ev.: Jan 6,51–58

Slovo na den: Já žiji z Otce.

Pátek 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1–6

Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22–26

Ev.: Lk 1,57–66.80

Slovo na den: Ruka Páně!

Sobota 25. 6. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Gn 18,1–15

Lk 1,46–48a.48b–49.50+53.54–55

Odp.: 54b (*Pán pamatoval na své milosrdenství.*)

Ev.: Mt 8,5–17

Slovo na den: Nesl naše nemoci.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. ČERVNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 6.		PO 20. 6.		ÚT 21. 6.		ST 22. 6.		ČT 23. 6.		PÁ 24. 6.		SO 25. 6.			
Antifona	746	842	1150	1278	1754	1975	1181	1311	759	856	1396	1570	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	1151	1279	1755	1975	1182	1312	759	856	1396	1570	1666	1883		
Antifony	747	843	1151	1279	1167	1296	1183	1313	760	857	1397	1570	1229	1364		
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	748	843	1155	1283	1756	1977	1186	1317	761	857	1397	1571	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1155	1284	1757	1977	1186	1317	761	858	1397	1571	1669	1886		
Prosby	748	843	1155	1284	1757	1977	1186	1317	761	858	1398	1571	1655	1886		
Závěrečná modlitba	749	844	1156	1284	1392	1565	1393	1566	762	859	1398	1572	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	1156	1285	1172	1301	1187	1318	762	859	1264	1402	1233	1369		
Antifony	749	845	1157	1285	1172	1302	1188	1319	763	860	1398	1572	1234	1369		
Žalmy	818	919	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1265	1403	1234	1370		
Krátké čtení	749	845	1159	1288	1175	1305	1190	1322	763	860	1399	1572	1236	1372		
Závěrečná modlitba	749	844	1159	1288	1175	1305	1191	1322	762	859	1398	1572	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 18. 6.															
Hymnus	742	837	750	846	1160	1290	1760	1981	755	851	764	861	1400	1573	807	907
Antifony	743	838	751	847	1161	1290	1177	1307	756	852	765	862	1400	1574	808	908
Žalmy	743	838	751	847	1161	1291	1177	1308	756	852	765	862	1761	1982	808	908
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1164	1294	1763	1983	758	854	767	864	1400	1574	810	911
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1164	1294	1764	1984	758	855	767	864	1401	1575	702	792
Prosby	745	841	754	850	1165	1294	1764	1984	758	855	767	865	1401	1575	811	911
Záv. modlitba	749	844	749	844	1165	1295	1392	1565	762	856	762	859	1398	1572	702	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

DOTISK MCM

NEPOSKVRNĚNÁ A JEJÍ MEDAILE

P. J. Eyer CM

Mezi pozhnanými předměty má zvláštní místo „Zázračná medaile“. Církev uznala její nadpřirozený původ na základě velkého množství úplného obrácení či obnovy křesťanského života. Obsahem knížky je krátký životopis poselkyně sv. Kateřiny Labouré, popis zjevení v Rue du Bac, úmysly a odkaz Neposkvrněné, věroučné a pastorační poselství „Zázračné medaile“.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk prvního vydání
Brož., A6, 60 stran, 35 Kč

lání, ale byla obdařena mimořádnou vlitou moudrostí od Boha a velkou láskou k Bohu i k lidem. Nejprve žila několik let v domě své rodiny a intenzivně se věnovala modlitbě, měla mnohé mystické zkušenosti. Později se kolem ní začal shromažďovat okruh jejich duchovních dětí, laiků i kněží. Její poslání postupně přesáhlo hranice rodného městečka: smířovala válčící italské městské státy, burcovala vlažné církevní preláty i prosté věřící, dokonce se jí podařilo přimět papeže, aby se po letech vrátil z Avignonu do zpustlého Říma. Spisy a dopisy, které diktovala, vynikají úžasnou duchovní vroucností, hloubkou a duchovní autoritou, jakou známe jenom z děl mystiků. Roku 1970 ji papež Pavel VI. jmenoval učitelkou církve a roku 1999 ji Jan Pavel II. prohlásil za spolupatronku Evropy.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 312 stran, 290 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DOBÝVAT NEBE • ŽIVOT SVATÉ KATEŘINY SIENSKÉ

Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Jana Hájková

Ve vyprávění slavného katolického romanopisce Louise de Wohla (1903–1961) před námi jakoby ožívá svatá Kateřina ze Sieny (1347–1380), jedna z nejpozoruhodnějších žen dějin církve. Byla dcerou prosperujícího barvíře ze Sieny a jeho ženy, předposlední z jejich 25 dětí. Když odmítla manželství a trvala na tom, že se zcela zasvětila Bohu, snažili se jí v tom všemožně zabránit. Kateřina ale zůstala neoblomná a v mladém věku vstoupila do třetího řádu sv. Dominika (nikoli však do kláštera). Neměla žádné vzdě-

KRÁTKÁ ROZMLUVA O ZÍSKÁNÍ PRAVÉ DOKONALOSTI

Kateřina Sienská • Z latiny přeložil a poznámku napsal Reginald Dacík, upravil Antonín Medek

Pojednání toskánské světice o křesťanské dokonalosti, ve kterém se odráží duch života hluboce ponořeného v Boha, duch opravdové lásky, která znamená naprostý zánik egoistických tendencí, duch hluboké odevzdanosti do vůle Boží a tichého spočinutí v náručí Božím.

Krystal OP s.r.o. • Druhé vydání
Brož., 107x170 mm, 20 stran, 50 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1